

NÉHÁNY ALAPVETŐ TANÍTÁS

(Korai feljegyzések)

Írta: C.W. Leadbeater

Tartalom

Előszó

Az Ösvény lépései

Az Első Sugár Hierarchiája

Jegyzetek a naprendszer eredetére vonatkozó beszélgetésről

A fajok eredetéről

Az aura

A sugarak

Az angyali fejlődés

Az emberiség jövője

Buddha árnyéka

Az ebben a gyűjteményben lévő cikkeket mind C.W. Leadbeater írta kb. a 1882-95 közti években, Londonban. A feljegyzés-könyvet, amiből az alábbi cikkeket lenyomtattuk, sajátkezűleg írtam. Leadbeater szokása volt, hogy először csak kis papír-szeletekre írt, rendszerint a kapott levelek borítékainak belső lapjára és innen másoltam én a feljegyzés-könyvbe. A saját kézírású feljegyzés-könyvemben levő cikkekből állította össze később a „Mesterek és az Ösvény” c. nagyobb művét.¹

Ebben az időben, amiről szó van, az okkult tanulmányozóknak két csoportja volt Londonban, akik magukat a Mesterek munkájának ajánlották. Az első csoport H.P.B. köré csoportosult a londoni központban és az ő halála után Annie Besant vezetése alatt folytatódott. A második csoport 1883 óta A.P. Sinnett köré csoportosult. Amikor Leadbeater és én 1889 végén Londonba érkeztünk, a második csoport tagjai lettünk, mert mindketten Sinnett vendégei voltunk és két éven át nála éltünk. 1894-ben Besant is tag lett.

Sinnett csoportjának tagjai az időben kb. 20-an voltak. Eléggé rendszeresen jöttek össze és a teozófiai tanítások különféle aspektusait választották tanulmány és megbeszélés tárgyául. Több ilyen megbeszélés után a csoport néhány tagját megbízták azzal a munkával, hogy amennyire csak tudnak, gyűjtsenek anyagot teozófiai művekből, főként a Secret Doctrine-ból. Ezután az volt a feladatuk, hogy a tárgyat vessék papírra és olvassák fel a csoportban, további megbeszélés céljából. Így például több összejevetel folyamán sok időt fordítottak arra, hogy megpróbálják megérteni a gyökérfajok és alfajok kérdését. A Secret Doctrine-ban lévő anyag nem volt elegendő. A fő hiányosság az volt, hogy nem volt meghatározva a gyökérfajok közötti különbség és az, hogy milyen módon keletkezik az új gyökér faj a régiből. Egy tagnak azt az utasítást adták, hogy olvasson el annyi etnológiai művet, amennyit csak tud, és számoljon be arról, amit azok a különféle fajokról tartalmaznak. Ezt a munkát John Varley végezte el, aki három havi tanulmányozás után erről egy tanulmányt írt. A tanulmánynak az volt az értéke, hogy rámutatott az etnológusok elméleteinek nagy ellentmondásaira és hiányaira.

A csoport ezután a fajokra vonatkozóan kérdéseket fogalmazott meg, hogy azokat a Mesterek elé terjesszék, A kérdéseket Leadbeater terjesztette elő K.H. Mesternek. A Mester azonban nem válaszolt rájuk, hanem továbbadta M. Mesternek, mondván, hogy ezek az ő hatáskörébe tartoznak. M. Mester volt az, aki felelt a naprendszer kialakulására vonatkozó kérdésekre. M. Mester válaszát Le-

¹ Ennek a munkának összeállításánál Ernest Wood nagyban közreműködött. Ő igen kiváló titkár volt és Leadbeater gyakran bízta rá át nem nézett kéziratok felülvizsgálását, beszámolókat előadásokról, stb., hogy öntse, azokat közzétételre alkalmas irodalmi formába.

adbeater írta le, amilyen pontosan csak össze tudta szedni és amint már említettem, én magam másoltam le a feljegyzési könyvbe.

A sugarak kérdésére vonatkozóan több éven át volt nála egy kis jegyzet, a sugarak táblázatával, a magyarázat azonban hiányzott. Gyakran visszaemlékszem szavaira, hogy ez igen titokban tartott feljegyzés volt azokról a tanításokról, amiket 1885-86-ban D.K. Mester adott Adyarban, és olyan dolgokra vonatkozott, amiket nem tártak fel a világnak.

A többi cikkek olyan tanításokat tartalmaznak, amiket Leadbeater kapott különböző időpontokban K.H. Mestertől; és az ő idősebb tanítványaitól. Itt-ott saját magyarázatait is hozzátette, hogy a tárgyat világosabbá tegye. Az aurára vonatkozó cikk az ő saját kutatásainak eredménye.

Bár ezen mű anyaga más kiadványokban többféle alakban megjelent, az eredeti feljegyzési könyvet újra nyomattam, mert tömören sokat tartalmaz és tanulmány céljára nagyon megfelel. Néhány magyarázó jegyzettel én láttam el.

C.J.

AZ ÖSVÉNY LÉPÉSEI

A keleti könyvek azt mondják, hogy négy mód van, amellyel az ember eljuthat az ösvény kezdetéhez:

1. Azok társasága, akik már ráléptek
2. Az okkult bölcsélet határozott tanításainak olvasása, vagy meghallása
3. Megvilágosodott elmélkedés – ez annyit jelent, hogy a megfeszített gondolkodás tiszta erejével és szigorú következtetéssel az ember maga is eljuthat az igazsághoz, vagy annak egy részletéhez
4. Az erények gyakorlása, aminek az az értelme, hogy az erényes életek hosszú sorozata, bár nem vonja maga után szükségképpen az értelem növekedését, mégis idővel elegendő intuíciót fejleszthet az emberben ahhoz, hogy képes legyen felfogni, mennyire szükséges rálépni a szellemi előrehaladásnak ösvényére és megmutatja neki azt is, hogy milyen irányban van ez az Ösvény.

Ha az ember egyik vagy másik úton erre a pontra jutott, a legmagasabb adeptussághoz vezető Ösvény egyenesen előtte van, ha ugyan úgy dönt, hogy elindul rajta. Amikor az okkultizmus tanulmányozóihoz szólunk, alig szükséges megmondani, hogy fejlődésünk jelenlegi fokozatán nem várhatjuk, hogy mindent, vagy csaknem mindent megtanuljunk az Ösvényről, kivéve annak legalsóbb fokozatait. A legmagasabbról nem igen tudnak egyebet, mint a neveiket, bár alkalmyszerűen esetleg betekinthetünk abba a leírhatatlan dicsőségbe, ami azokat körülveszi.

Amit ebből felfoghatunk, azt talán jobban meg fogjuk érteni, ha a lépéseket három nagy osztályba csoportosítjuk, de szeretném, ha tudomásul vennék, hogy a felosztás csupán a leírás megkönnyítéséért van és ez az elrendezés nincs hivatalosan szentesítve. Ez a három osztály a következő:

1. A próba-időszak, mielőtt még bármily határozott fogadalmat tennénk, vagy beavatásban (a szó teljes értelmében) részesülnénk
2. A fogadalmat tett tanítványság időszaka, vagy a valódi Ösvény, amelynek négy fokozatáról a keleti könyvek gyakran úgy beszélnek, mint a Szentség Négy Ösvényéről
3. Az, amit a hivatalos időszaknak mernénk nevezni, amelyben az Adeptus határozottan részt vesz a világnak kormányzásában és ezzel kapcsolatban egy különleges hivatal is visel.

Itt azonban őrizkednünk kell a helytelen fogalmaktól. Minden Adeptus – sőt minden tanítvány is, hogyha már kifejezetten elfogadott – részt vesz az ember fejlődése előre segítésének nagy munkájában, de azok, akik a magasabb síkokon vannak, különleges ágazatokat vezetnek és általában megfelelnek az ország minisztereinek.

A próba-időszak

Mielőtt a próbaidőszakot részleteiben tekintenénk, helyes lesz megemlíteni, hogy a legtöbb keleti szent könyvben ezt a fokozatot csupán előzetesnek tartják és egyáltalában nem a tulajdonképpeni Ösvény részének, mert úgy vélik, hogy az utóbbira csak akkor lép rá az ember valóban, ha már határozott fogadalmat tett. Nem kevés zavar támadt abból a tényből, hogy a fokozatok számozása némelykor ennél a pontnál kezdődik, bár sokkal gyakrabban annak a fokozatnak kezdeténél, amit a második nagy osztálynak neveztem, némelykor magukat a fokozatokat számolják, máskor a beavatásokat, amik a fokozatokhoz, vagy azokból kivezetnek, úgy hogy a könyvek tanulmányozása közben állandóan őrizkedni kell a tévedéstől. Ez a próbaidőszak azonban meglehetősen különbözik a többitől; a fokozatai között lévő válaszfal sokkal kevésbé határozott, mint amilyen az a magasabb csoportoknál, és a követelmények sem olyan határozottak, vagy sokat követelők. Ezt az utóbbi körülményt könnyebb lesz megmagyarázni, hogyha felsoroljuk ennek az időszaknak öt fokozatát, a hozzátartozó kvalifikációkkal együtt. Az első négy igen szorosan összefügg „a tanítványságot megelőző négy teljesítménnyel” – amiről Mohini (Mohini Mohan Chatterji) olyan kitűnően írt ennek a csoportnak (London Lodge of T.S.) kiadványaiban –, valóban annyira szorosan, hogy ezt a négy lépést csak futólag kell itt érintenem és azokat, akik teljesebb meghatározásokat óhajtanak, erre az igen értékes tanulmányra utalnom.

Az első lépést a buddhisták így nevezik:

1. MANODVARAVARJANA (az elme kapujának megnyitása), ebben a jelölt szilárd értelmi meggyőződést szerez a pusztán földi célok mulandóságáról és értéktelenségéről. Ezt gyakran úgy írják le, mint a való és nem való közötti megkülönböztetés megtanulását. Ez a tanulás gyakran hosszú időt és sok kemény leckét igényel.

2. PARIKARMA (előkészület a cselekvésre), ebben a jelölt megtanulja, hogy a helyeset csak azért tegye, mert az helyes, nem tekintve saját nyereségét, vagy veszteségét, akár ebben a világban van az, akár a jövőben, és mint a keleti könyvek mondják, saját cselekedeteinek gyümölcsére vonatkozóan teljes közömbösségre tesz szert.

3. UPACHARA (figyelem, vagy magatartás), ebben az úgynevezett „hat tulajdonságot” szerzzük meg. Ezek a következők:

(a) Sama (nyugalom), a gondolkodás tisztasága, vagy talán inkább tökéletes uralom gondolataink felett

(b) Dama (leigázás), ugyanaz a tökéletes uralom, vagyis tisztaság cselekedeteinkben és szavainkban

(c) Uparati (betű szerint megszűnés), a gondolkodás függetlensége

(d) Titikha (tűrés, a vágyódás megszűnése), ez alatt azt kell érteni, hogy késznek kell lenni szakítani minden fajta világi dologgal, ahol ez csak szükségessé válik. Ez azt is tartalmazza, hogy ne zúgolódjunk a rossz ellen

(e) Samadana (betű szerint annyi, mint esküt tenni), vagyis a kísértés ne fordíthasson el az ösvénytől

(f) Shraddha (hűség), bizalom önmagunkban és a Mesterben,

4. ANULOMA (a közvetlen sorrend, vagy folytatás, azt jelzi, hogy ennek elérése természetes következménye az előbbi háromnak), ebben megkövetelik a földi élettől való felszabadulás erős kívánságát és az egyesülés vágyát a legmagasabb.

5. GOTRABHU (a beavatásra való alkalmasság állapota). Ezen a fokozaton a jelölt úgyszólván összegyűjti mindazt, amit megelőzőleg megszerzett és megerősíti azokat abban a mértékben, ami a következő nagy lépéshez szükséges, ahhoz, amellyel már a tulajdonképpeni ösvényre lép, mint elfogadott tanítvány. Ennek a szintnek elérését igen gyorsan követi a következő fokra való beavatás. A választ arra a kérdésre, hogy „mi a Gotrabhu?”, Buddha így adja meg: „Az az ember, aki birtokában van mindazon feltételeknek, amelyekre a szentté válás közvetlenül bekövetkezik – ez a Gotrabhu.” Azt a bölcsességet, ami szükséges, hogy az ember a szentség Ösvényét elfogadja, Gotrabhuna-nak nevezik.

Mintán egy gyors pillantást vetettünk a próba-ösvény lépéseire, hangsúlyoznunk kell azt a pontot, amire már kezdetben utaltunk – hogy ezeknek a tulajdonságoknak és azok befejezettségének tökéletes elérését nem kívánják meg a vázolt korai fokokon. Mint Mohini mondja: „Ha mindez egyformán erős, akkor még abban a testetöltésben elérjük az Adeptusságot.” Ez az eredmény azonban természetesen igen ritka, A jelöltnek szüntelenül arra kell törekednie, hogy mindet megszerezze, de tévedés volna feltételezni, hogy senkinek sem' engedték meg a következő lépést, mielőtt az illető még a lehető legteljesebb mértékben teljesített volna minden feltételt.

Nyilvánvaló, hogy amennyire meg tudjuk ítélni, egy ember már előre dolgozhatta magát az Ösvényen, anélkül, hogy önmaga tudna róla és nem kétséges, hogy sok jó keresztény, sok komoly szabadgondolkodó már messze jutott a beavatáshoz vivő úton, bár esetleg soha életében nem hallotta az „okkultizmus” szót. Ezt a két osztályt különlegesen említem meg, mert minden más vallásban felismerték, hogy az okkult fejlődés lehetséges és ezért ezt biztosan tudatosan keresték azok, akik vágyódást éreztek valami olyan után, ami inkább kielégíti őket, mint az exoterikus hitek.

Meg kell azt is jegyeznünk, hogy a próba-ösvény lépéseit nem választják el beavatások a szó igazi értelmében, ámbár bizonyára minden síkon és mindenféle fajta próbával és megpróbáltatással vannak tarkítva, bátorító élményekkel, figyelmeztetésekkel és segítséggel kidomborítva, ahol ezeket biztonságosan lehet nyújtani. Némelykor hajlamosak vagyunk arra, hogy a beavatás szót némiképpen laza értelmezéssel használjuk, mint például, ha az említett próbákkal kapcsolatban alkalmazzuk. Helyes fogalmazásban csakis azokra az ünnepélyes szertartásokra vonatkozik, amikor a tanítványt forma szerint is bebocsátja a magasabb fokra egy kijelölt hivatalos személy, aki az Okkult Hierarchia nevében veszi át az illető ünnepélyes fogadalmát és kezébe adja a tudás új kulcsát, amit neki a most már elért szinten használnia kell. Ilyen beavatás történik annak az osztálynak bejáratánál, amit a következőkben fogunk szemügyre venni, valamint olyankor, amikor ebben egyik fokról a másikba átlépünk.

A fogadalmat tett tanítványság időszaka, vagy a tulajdonképpeni Ösvény

Az ösvény eme szakaszának négy fokozatán el kell dobni azt a tíz Samyojana-t, vagy bilincset, amik az embert az újraszületés köréhez kötik és visszatartják őt a nirvánától. Itt mutatkozik meg a különbség a fogadalmat tett tanítványság időszaka és a megelőző próbaszakasz között. E bilincsektől való megszabadulásban most már nem elegendő a részleges siker. A jelöltnek, mielőtt az újabb lépést megteszi, teljesen meg kell szabadulnia a koloncok bizonyos részétől és ha majd felsoroljuk ezeket, látni fogjuk, hogy ez a követelmény mennyire messzeható és nem nagyon csodálkozhatunk a szent könyvek azon állításán, hogy némelykor hét testetöltés szükséges ahhoz, hogy az Ösvénynek ezen a szakaszán áthaladjunk.

E négy lépésnek, vagy fokozatnak mindegyike újból négyre oszlik. Valamennyinek megvan:

(1) a Maggá-ja, vagyis az út, amelynek folyamán a tanulmányozó arra törekszik, hogy a bilincseket eldobja,

(2) a Phala-ja (eredmény vagy gyümölcs), amikor az ember megtalálja cselekedeteinek eredményét, amik ezenközben egyre jobban megmutatkoznak,

(3) a Bhavagga-ja, vagy a befejezés, az az időszak, amikor az eredmény tetőpontjára jut és az ember képes rá, hogy kielégítő módon teljesítse a munkát, ami az éppen elért lépés sajátja,

(4) a Gotrabhu-ja, ez, mint az előbb, jelenti az időt, amikor a megfelelő állapotba jut, hogy a következő beavatásban részesüljön.

Az első fokozat a

I. SOTAPATTI vagy SOWAN. A tanítványról, aki erre a szintre elért, úgy beszélnek, mint Sotwani-ról, vagy Srotapanna-ról – „az, aki a folyamba belépett”, mert innen már nem mehet vissza végérvényesen a szellemiségből és nem válhat pusztán világi emberré, ámbár még késlekedhet, vagy esetleg engedhet a finomabb megkísértéseknek és a fekete mágia magasabb ágazatai felé fordulhat.

A bilincsek, amiket le kell vetnie, mielőtt a következő fokozatba átmehet, ezek:

1. SAKKAVADITTHI – az én önámítása,
2. VICHIKTCHCHA – a kétkedés, vagy bizonytalanság,
3. SILABBATAPARAMASA – a babona.

Az első ezek közül az „Én vagyok én” tudata, ez pedig a személyiséggel kapcsolatban nem más, mint ámítás és meg kell tőle szabadulni az igazi felfelé vivő ösvénynek már a legelső lépésénél. Ezt a bilincset tökéletesen levetni azonban még annál is többet jelent, mert ebben benne van az is, hogy valósággá lesz előttünk a tény, amely szerint még az egyéniségnek sem lehet soha semmi olyan érdeke, ami ellentétes testvérei érdekével és hogy leginkább akkor haladhat, ha legjobban segíti mások haladását. A sotapatti szint elérésének valódi jele és megpecsételése az, hogy a tanítvány belép a devachan fölötti világba – a samadhi-ba, vagy sushupti-ba. Amikor a tanítvány éppen csak érinti ezt a mérhetetlenül magasztos állapotot, ez talán – nem egészen biztosan – az, amit a tanítvány egyáltalán átélhet, még Mesterének segítségével is. De még ez az érintés is olyan valami, amit soha sem lehet elfelejteni, valami, ami új világot nyit meg előtte és érzelmeit és fogalmait teljességgel forradalmasítja. Ekkor első ízben lesz előtte csakugyan valósággá mindenek alapvető egysége, ennek a világnak kiterjedt tudata által, ekkor először tudja halványan megpillantani, hogy milyen lehet Buddha szeretete és együttérzése.

A második bilincsről nézve egy figyelmeztető szóra van szükség. Mi, akik az európai gondolkodás szokásait gyakoroltuk be, szerencsétlenségünkre annyira hozzászoktunk ahhoz a gondolathoz, hogy a tanítványtól megkívánják a megfontolás nélküli vak ragaszkodást bizonyos dogmákhoz, hogy amikor halljuk, hogy az okkultizmusban a kétkedés akadálya a haladásnak, hajlandók vagyunk feltételezni, hogy az okkultizmus követőinél ugyanaz a kérdés nélküli hit a követelmény, mint a modern babonáknál. Semmi sem lehetne hamisabb, mint ez az elképzelés. Igaz ugyan, hogy a kétkedés (azaz inkább bizonytalanság) egyes kérdések tekintetében akadálya a szellemi haladásnak, azonban ennek a kétkedésnek nem a vakhit az ellentéte (amit önmagában is bilincsnek tekintenek, amint azt mindjárt meglátjuk), hanem az egyéni tapasztaláson, vagy matematikai okfejtésen alapuló szilárd meggyőződés. Amíg a gyermek kétkedik az egyszeregy pontosságában, addig aligha fog előre jutni a magasabb matematikában, kételyeit azonban elegendő mértékben eloszlathatja az, ha gondolkodáson, vagy kísérleten alapuló olyan megértéshez jut el, hogy igazak az állítások, amiket az egyszeregy tartalmaz. Nem azért hiszi el, hogy $2 \times 2 = 4$, mert ezt mondják neki, hanem azért, mert ez magától értetődő tény lett számára. Pontosan ez az a módszer és csak ez a módszer, amivel az okkultizmusban ismert kétkedés feloldható.

Vichikichcha-t úgy határozták meg, mint kételkedést a karma és reinkarnáció tanításaiban. Annak a módszernek hatásossága, amellyel a szentség ezen ösvényén elérünk a legfőbb jóhoz, továbbá ennek a samyojaná-nak levetkőzése nem más, mint eljutni ahhoz az értelemre felépülő tökéletes bizonyossághoz, hogy az okkult tanítások ebben a tekintetben igazak.

A harmadik bilincs, amitől meg kell szabadulni, magában foglal mindenféle ésszerűtlen és hibás hiedelmet és a ragaszkodást ahhoz, hogy a külső rítusoknak és szertartásoknak hatása van a szív megtisztításában. Aki ezt le akarja vetni, annak meg kell tanulni, hogy csakis önmagára támaszkodjon, senki másra, és semmiféle vallás külső burkára ne.

Az első három bilincs összefüggő sorozatot alkot. Ha teljes egészében megértjük, hogy mi a különbség a személyiség és az egyéniség között, akkor bizonyos mértékben a reinkarnáció folyamatát is át tudjuk tekinteni és így ebben a tekintetben minden kételkedést száműzni tudunk. Ha ezt megteszünk, akkor tudomásunk lesz az igazi Ego szellemi állandóságáról, ebből pedig bizalom keletkezik önmagunk szellemi erejét illetően, és így száműzzük a babonát.

II. SAKHIDAGAMI². A tanítványról, aki erre a második fokra eljutott, úgy beszélnek, mint „Sakridagamin”-ről: „az az ember, aki már csak egyszer tér vissza” – ez azt jelenti, hogy aki ezt a szintet elérte, annak már csak egy testetöltésre van szüksége arhátsága elérése előtt. Ezen a lépésen nem kell további bilincseket levetni, a tanítvány azzal van elfoglalva, hogy a legkisebb mértékére csökkentse azokat, amik még megláncolják. Ez az időszak egyébként rendszerint meglehetősen pszichikus és értelmi haladás időszaka.

III. ANAGAMI. Az Anagamin („aki már nem tér vissza”) azért hívják így, mert miután ezt a fokot elérte, képes kell legyen az arhátságot is elérni, még abban az életben, amiben él. Ezen a fokon véglegesen megszabadul az alábbi két bilincs minden maradványától:

4. KAMARAGA – ragaszkodás az örömteli szenzációkhoz, mint amilyen a földi szeretet és
5. PATICHA – a harag és gyűlölet minden lehetősége.

A tanítványt, aki ezt a két bilincset leveti, többé már nem befolyásolhatják sem a gyűlölet, sem a szeretet érzései, megszabadul attól, hogy ragaszkodjon a földi élet körülményeihez és attól is, hogy ezek türelmetlenné tegyék.

Itt újból védekeznünk kell egy lehetséges helytelen elgondolástól – egy olyasmitől, amivel gyakran van dolgunk. A legtisztább és legnemesebb emberi szeretet soha sem hal ki, az okkult kiképzés soha sem csökkent; ellenkezőleg, növekszik és kitágul, amíg csak magába nem ölel mindent ugyanazzal a tűzzel, amit egy vagy két emberre öntött. A tanítvány igenis fölé emelkedik minden olyan kapcsolatnak, ami őt a környezetében lévőkhöz csupán a személyiségével köti össze és ezzel megszabadul minden igazságtalanságtól és részrehajlástól, amit a közönséges szeretet oly gyakran hoz magával.

IV. ARHAT (a tiszteletreméltó, a tökéletes) ezen a fokon az okkultista leveti a megmaradt öt „bilincset”, amelyek:

6. RUPARAGA – a szép formák utáni vágyódás, vagy a testi formában való létezés utáni vágyakozás, beleértve a devachant is,
7. ARUPARAGA. A formán kívüli élet utáni vágyódás.
8. MANO – büszkeség.
9. UDDHACHCHA – izgathatóság vagy ingerlékenység,
10. AVIDYA – tudatlanság.

Ehhez azt szeretnénk megjegyezni, hogy a Rugaraga levetése alatt nemcsak a földi élet utáni vágyódást értjük, bármilyen nagy, vagy nemes is legyen az az élet, vagy az asztrális és devachani élet vágyát, bármilyen dicsőséges is ez, hanem minden hajlamosságot arra nézve, hogy bármely személy vagy dolog külső szépsége, vagy rútsága nem megfelelő módon befolyásoljon vagy eltaszítson. Aruparaga – az életvágy akár a devachán legmagasabb és forma nélküli síkjára, akár a még magasabb számadhi világra vonatkozzék is, csupán magasrendűbb és kevésbé érzéki alakja az önzésnek és éppúgy el kell vetni, mint az alacsonyabbat. Uddhachcha a valóságban annyit jelent, mint „hajlam az elme zavartságára” és az ember, aki ezt a bilincset véglegesen levette, teljesen megingathatatlan, bármi történjék is vele és méltóságteljes nyugalomból semmiféle támadás nem mozdítja ki.

A tudatlanságtól való megszabadulás természetesen magában foglalja a teljes tudás megszerzését – ez gyakorlatilag mindentudás a bolygói láncre vonatkozóan. Ezután az ember eléri az ötödik fokozatot, a teljes adeptság állapotát is.

² A „Mesterek és az Ösvény” a Sakridagami kifejezést a következőképpen magyarázza: Az az ember, aki csak egyszer tér vissza – ez annyit jelent, hogy csak egy testetöltésre van szüksége az arhátság elérése előtt, ami után nincs kényszerű újraszületés.

V. ASEKHA: lesz „az, akinek már nincs tanulnivalója” – újra a bolygói láncra vonatkozóan. „Most már megszabadult minden büntől; az életben minden dolgot a maga igazi értéke szerint lát és értékkel; elméjéből minden rosszat kigyomlált, a maga részére csak igazságos vágyakat él át, mások iránt pedig gyengéd könyörületességet, figyelmet és magasztos szeretetet”. Hogy megmutassuk, mily kevésbé vesztette el a szeretet érzését, a Ketta Sutta-ban ezeket olvassuk annak lelkiállapotáról, aki ezen a szinten van: „Mint ahogyan az anya szeret, aki saját életének kockáztatásával is megvédi egyetlen fiát, ilyen legyen a szereteted minden élőlény iránt. Mérhetetlen jóakarattal legyen túlsúlyban az egész világon, fent, lent és köröskörül, amelyet nem szennyez és amelyhez nincs hozzákeverve semmiféle elkülönülő; vagy ellentmondó érdek. Aki állhatatosan megmarad ebben a lelkiállapotban, mindenkor, akár áll, akár ül vagy fekszik, akkor ér el ehhez a mondáshoz: „Már ebben az életben megtalálta az üdvösséget.”

Ezen az életszakon túl nyilvánvalóan semmit sem tudhatunk azokról az új tulajdonságokról, amiket a még magasabb szinteken kívánnak meg, azokon, amik a tökéletes ember előtt vannak. Ezért a harmadik életszak fokai alig több, mint pusztán név számunkra. Nagyon is világos tehát, hogy, ha az ember Asekha lett, akkor az erkölcsi fejlődés minden lehetőségét kimerítette úgy, hogy a további előrehaladás csak még tágabb tudást, és még több csodálatos szellemi erőt jelenthet számára. akik ez a magasztos szintet elérik, azok nem mind kezdik meg a további előrehaladást közvetlenül; az Asekha megszerezte a jogot, hogy a manvantara hátralévő részét és az utána következő pralaya-t a Nirvána megdicsőült nyugalmában töltsen el és néhány Adeptus ezt meg is teszi.³ Mások azért, hogy az emberiség javáért végzett munkát folytathassák, olyan tulajdonságokat szereznek – hogyan, azt nem tudjuk –, amelyek őket az u.n. hivatalos életszakasz első fokára képesítik.

A hivatalos időszak

Ebben az osztályban az első, de a Szentség ösvényén a hatodik lépés a:

VI. CHOHAN. Az adeptus, aki ezt a szintet eléri, bármelyik sugáron, az első és a másodikat kivéve, ura lesz ennek a sugárnak, amelyhez tartozik, felhasználja a behatásait, uralkodik munkáján és irányítja azt. (Lásd a sugarakról írottakat.)

A következő lépésen lesz a

VII MAHACHOHAN. Az a chohan, aki átmegy a beavatáson, ami ezt a rangot megadja neki, nem adja fel a helyet, amelyet mint saját sugárának feje elfoglalt, hanem egyesíti előző működését az egész főparancsnokságának tisztével. Ez az igen magasztos rang a legmagasabb, amit ebben a manvantará-ban az öt sugár bármelyikén el lehet érni. Az az adeptus, aki a nirvánába belépés előtt még magasabbra óhajt eljutni, úgyszólván át kell, hogy kényszerítse magát az első, vagy a második sugárra, mert ezeken a hetedik beavatás nem a legmagasabb. Csak hosszantartó és igen nagy erőfeszítés után érhető el.

VIII. BUDDHA állapot, a második sugár feje. E tisztség viselőjének csodálatos erőiről és tulajdonságairól némi halvány elképzelést nyújthat az exoterikus irodalom, de az okkult tanulmány százszorosán megnöveli a tiszteletet és hódolatot az olyan valaki iránt, aki a jóságnak ezen a csúcán áll. A megelőző fokok minden szellemi ereje mérhetetlenül megerősödik benne, és ahhoz egészen újak és számunkra érthetetlenek is társulnak. A mozgásnak ugyanazon könnyedségével, amivel az Adeptus a mi láncunkon világról világra tud haladni, jár a Buddha egyik láncról a másikra a naprendszerben. E fölött már csak egy lépés van és az a beavatás, amely ehhez vezet, minden mástól különbözik abban, hogy ezt már nem adhatja egy feljebbvaló, hanem abba mindenkinek magának kell belefejlődni. Innen jutunk el oda, hogy szemügyre vegyük a

³ Az Adeptus előtt álló ösvényre vonatkozó bővebb felvilágosítást, amelyet úgy írtak le, mint az előtte megnyíló hét nagy utat, lásd: „Az emberiség múltja, jelene és jövője” és a "Mesterek és az ösvény" c. művekben.

IX. VILÁG URA. – fokot. Ez az a titokzatos Lény, akinek tudata valami misztikus módon magában foglalja egész bolygónkat és annak minden lakóját egyidejűleg, akinek alvezérei a Manuk, és aki az emberi fajból egyedül képes arra, hogy túllépje a Naprendszer határait és bár még a Földön van, belépjen a bolygói szellemek birodalmába, ami mindenki számára már túl van a Nirvánán. ÓrOLA többet beszélni céltalan.

AZ ELSŐ SUGÁR HIERARCHIÁJA

Az Adeptus, aki maga elé azt a dicsőséges feladatot tűzte ki, hogy a világot, mint Manu segítse, át kell menjen az első sugárra, ha még nincsen azon. Ezután, amikor elnyerte azt a beavatást ezen a sugáron, ami megfelel a többi sugarakon a chohani beavatásnak, akkor képesíti magát valamely faj gyökér Manujának fáradságos hivatalára. Az így vállalt kötelességek eredményes teljesítése a következő lépéshez viszi őt – arra, ami megfelel a Mahachohannak nevezett szintnek. A hivatalnak, amit itt visel, még nincsen meg másnyelvű neve, mert az itteni kötelességek nagy szellemi erők irányítását és alkalmazását jelentik az emberiség ügyében, olyan erőkét, amelyek létezését is csak a magasabbrendű beavatottak ismerik – amikről tehát mostanság semmi többet nem lehet mondani. Ugyanez igaz, de ha lehetséges még nagyobb mértékben a következő szintre nézve – a Pachcheka, vagy Pratyeka Buddhára vonatkozóan, akiket néha a Confessio Buddháinak mondanak. Ezen a fokon áll a Világ Urának három tanítványa. A Pachcheka Buddhát elég különös módon félreértették azok az írók, akik úgy írták le Őt, mint egy önző valakit, Aki nem akarja tanítani azt, amit tanult és a Nirvánába megy. Igaz ugyan, hogy bár a Buddha szinten van, mégsem tanít, mert az emberiségnek az Ő részéről más munkára van szüksége. Igaz, hogy elérkezik egy olyan időpont, amikor el kell hagynia a világot – de nem azért, hogy a Nirvánába menjen, hanem hogy a maga dicsőséges munkáját más helyen folytassa.

A következő lépés az a beavatás, amit senki más nem adhat, de mindenki maga kell, hogy megszerezze – az Adeptust a Világ Urának szintjére emeli. Ez az a hivatal, amit valamely világ első vagy második Ura először csak rövidebb időtartamra visel, azután, ha ez kielégítően megtörtént, akkor valamelyik másik világon a harmadik nagyobb felelőssége következik; mert ezen a fenséges magasságon az Adeptus nemcsak egy világba tartozik, és abban dolgozik, hanem az egész Naprendszerben. Az az Úr, aki a hivatal harmadik szakaszát viseli, mint Hallgatag Figyelő gondozza tovább a világot mindaddig, amíg az emberi élethullám újra megérkezik a világra és újra elhagyja azt, amikor is Ő az emberiséget biztonságban átviszi a következő bolygóra. Fejlődésének további lépései lennének, a Kör Gyökér Manuja, a Kör Csíra Manuja, a Lánc Gyökér Manuja, a hét Lánc Logosza, a Naprendszer Logosza. Meg kell azonban érteni, hogy ezen szintek mindegyikén több fokozat van, a munkának különféle szférái vannak mindegyiken úgy, hogy gyakran megtörténik, hogy valamely nagy Szellem sorjában több világnak, vagy több láncnak gondját viseli, mielőtt a következő fokozatra menne át. A fokozatok tehát a gyökérfaj Manujától kezdve a következők:

- a Mahachohan szintjének megfelelő,
- a Pachcheka Buddha,
- a Világ Ura,
- a Hallgatag Figyelő,
- a Kör Gyökér Manuja,
- a Kör Csíra Manuja,
- a Lánc Gyökér Manuja,
- a Hét Lánc Logosza,
- a Naprendszer Logosza.

Csoportunk tagjait mélységesen érdekelni fogja, ha meghallják, hogy mindkét Mester, akik Társulatunkkal a legszorosabb kapcsolatban vannak, már igen közel van a Choháni szinthez, hogy igen rövid idő múlva ezzel a magasabb megszólítással fogjuk Őket megtisztelni.⁴ Mahatma Morya a ha-

⁴ A beavatás 1894.május 19-én a telihold, Wesak napján történt meg.

todik gyökérfaj Manujának munkáját fogja vállalni, Mahatma K.H. pedig a hetedik gyökérfaj Buddhája lesz.

FELJEGYZÉSEK A NAPRENDSZER EREDETÉRE VONATKOZÓ BESZÉLGETÉSRŐL⁵

A láncok, vagy a naprendszer eredetére vonatkozó kérdésekre rendkívül nehéz felelni és minden válasz, amit adunk, bizonyos mértékben valószínűleg félrevezetőnek fog bizonyulni, mert szükségképpen igen kevésbé lehet teljes. Azonkívül a tárgy nem is olyan, amit könnyen meg lehet közelíteni, mert egy rendszernek és az azt alkotó láncok tervének kidolgozása elképesztően óriási erők megszámlálhatatlan korszakokon át tartó kifejtését követeli, amiket kifejezhetetlenül dicső és hatalmas Lények alkalmaznak, az Ah'hi-k, vagy Építők. A legfontosabb erők ma még mind teljesen ismeretlenek az emberiség előtt, azoknak pedig, akik miközben az Ösvény lépcsőin felfelé kúsznak, elméleti és elemi tudást szereznek ezek egynémelyikéről, nincsen megengedve, hogy még azt a keveset is közzétegyék, amit megismertek. Ez a megfontolás arra mutat, hogy a Kozmogenezis tárgyát részleteiben mindenesetre hasznosabban lehet majd tanulmányozni, hogyha a megértő képesség átfogóbbá fog fejlődni. Ezért több korlátozással és fenntartással kellett élni abban a törekvésben, hogy megfeleljünk a feltett kérdésekre.

Az a magasztos Lény, aki valamely rendszer kialakítására vállalkozik, először is saját elméjében alkotja meg az egésznek teljes eszmei mását, valamennyi folytatólagos láncsal együtt; és amikor így megfogalmazza, akkor az egészet egyidejűleg életre hívja egy bizonyos síkon, ahonnan a különféle bolygók leszállnak, amikor szükséges, hogy sorsuk a tárgyiség valamely állapotát hozza. A lefelé szállásnak ez a folyamata gyakran sok korszakokon át folyik már fokozatosan, mielőtt a bolygókat bármi módon is észrevehetően használnák, mielőtt egyáltalában valóban létezőnek látszanának az ember számára.

I. Részletkérdések.

Egy kérdést találunk a ködelmélet helytálló voltára vonatkozóan. Nagy vonásaiban kétségtelenül helyes és vannak olyan rendszerek, amelyekben minden részlet, még a csillaghalmazok eredetére vonatkozó is pontosan úgy történt meg, mint ahogy azt a tudomány feltételezi. De a kozmikus Építők nincsenek egyetlen módszerre korlátozva és ámbár a mi Naprendszerünk a maga létét köd formájában kezdte meg, ez a köd nem összeütközés által keletkezett. Építői először egy felfoghatatlan erejű elektromos hatás központját létesítették – nemcsak az alacsonyabb síkokon működő hatást, amellyel kapcsolatban tudunk csupán valamit az elektromosságról, de egyúttal valamennyi magasabb síkon is. Ez azután egy megfelelően erős elektromos mezőt hozott létre, amelynek átmérője tekintélyes mértékben nagyobb volt, mint a Neptun pályája. Meg kell jegyeznünk, hogy bár ezt abban alakították ki, ami előttünk üres térnek látszik, a valóságban ez mégis tökéletesen szilárd éter-tömeg. Az elektromosság magasabb formájánál ez az erőteljes hatása azután az egész mérhetetlen gömböt egy örvényféleséggé alakítja át, amely egyre több éterikus anyagot von magába mindaddig, amíg – amikor elegendő sűrűség van biztosítva – egy másfajta megrázkódtatás átalakítja ezt izzó gáztömeggé olyan hőmérsékleten, amiről lehetetlen bárminő fogalmat is alkotni. Ílymódon, bár eltérő módszerrel, ahhoz az izzó, forgó ködhez jutunk, amit a tudomány feltételez. Ettől a ponttól kezdve a bolygók fejlődése az általában megértett tervet követi. Ez természetesen csak a fizikai bolygók anyagára vonatkozik; a bármely rendszerbe tartozó világok többsége azonban a magasabb síkokon van és természetesen a rendszer fizikai állapota semmiképpen sem érinti az azokon folyó életet, úgy hogy több lánc fejlődésének korai szakaszai már meglehetősen előrehaladást tettek, mielőtt még a fizikai anyag izzó tömege elkészült volna arra, hogy belőle még a legkezdetlegesebb világok is formálhatók lehessenek. A bolygók száma és helyzete, mint már említettük, része az eredeti tervnek és a forgó köd széttöredezését gyűrűkké az szabályozza, hogy a szóban forgó eset mit kíván meg. A

⁵ A tanító, aki ezeket az útbaigazításokat adta, M. Mester volt.

fizikai anyag ilyen gyűrűje, ami még nem állt össze egyes bolygókká, az u.n. aszteroidákban látható. Ha egy fizikai világra van szükség, azon a helyen egy kisebb örvénylő gyűrű keletkezik, ami azután egymástán elnyeli azokat a kisebb testeket, amelyek pályáját keresztezik, a hő pedig, amit a sok összeütközés gerjeszt, az egészet egy ködbolygóvá olvasztja össze.

II. Előbb keletkezett-e a Hold, mint a Föld? Fizikai szempontból annak a ködanyagnak tesztéből szakadt-e ki, ami a Föld kialakítására volt szánva?

Amint fentebb ki volt fejtve, az egész rendszer egy időben keletkezett, a Hold azonban biztosan előbb jutott el a tárgyiság állapotába és előbb lett lakhatóvá, mint a Föld. Helytelen volna tehát úgy beszélni róla, mint ami a Földből szakadt ki. Inkább azt lehetne mondani, hogy az az anyag, amiből most a Hold és a Föld van összetéve, eredetileg egy gyűrű volt, először ködszerű, azután meteori anyagból. Amikor szükség volt a Holdra, a gyűrűnek csak annyi anyagát gyűjtötték örvénnyé, amennyit az megkívánt, a majdani Föld anyaga pedig továbbra is elosztott állapotban maradt a ködgyűrűben.

III. Létezett már a Föld – ha csak forró és lakhatatlan állapotban is – a Holdlánc teljes tevékenysége idején?

Ami a fizikai anyagot illeti, ezt gyakorlatilag már megválasztuk, bár a hold-lánc hanyatlásának természetesen volt egy hosszú időszaka, amikor mindkettő megvolt együtt. Sohasem szabad azonban elfelednünk, hogy a Föld már kezdettől fogva valóságosan létezett a magasabb síkon.

IV. Az a bolygó, amely a következő manvantarikus láncon a negyedik lesz, megvan már most?

Még nincsen meg, mint a legalacsonyabb sík bolygója, de a gyűrű-örvény helye már meg van határozva és a gömbjéhez szükséges fizikai anyag könnyen össze lesz gyűjthető azokból a különböző meteori áramlásokból, amelyek pályáját metszik, és az akkor majd széteszlott Hold maradványaiból.

V. Milyen állapotban vannak ennek a láncnak gömbjei, mielőtt bármi is átjönne a Holdláncról?

A neki megfelelő síkon valamennyi előkészült jövőendő munkájára, ezt azonban mindenképpen nehéz leírni úgy, hogy az valóban érthető is legyen, mert ezek akkor csak a kozmikus fejlődés ama alacsonyabb formáinak voltak színterei, amik gyakorlatilag túlvannak azon, hogy fizikai érzékekkel felfoghatók legyenek.

VI. Ennek a láncnak elemi birodalmi a Hold láncából származnak?

Ami az ásványit megelőző három birodalmat illeti, azokra azt lehet mondani, hogy onnan jöttek át, de az az elemi esszencia, amely az atomokon és molekulákon át fejlődik, természetesen már megelőzőleg is itt volt.

Jegyzet. Ha ezeket a dolgokat tekintjük, akkor jó mindig arra emlékezni, hogy a fejlődés folyamatát irányító Hatalmak változatlanul a lehető legteljesebb mértékben kihasználják minden gömböt, történelmüknek minden időszakában – előkészületük és hanyatlásuk fokozatain éppúgy, mint legnagyobb tevékenységük idején. Minden adott bolygón rendszerint a fejlődésnek többféle árama folyik át és létezésének nincs olyan részlete, amelynek folyamán ne lenne ezen áramok egyikének, vagy többnek is alkalmas csatornája.

A FAJOK EREDETE

I. Mi történik a valóságban, amikor egy gyökérfaj elkezdődik?

A gyökérfaj kezdete valamivel többet is von magával a puszta fizikai változásnál, ám bár mivel most főként az utóbbival foglalkozunk, helyénvaló lesz elsősorban azt szemügyre venni. Amikor elérkezik annak az ideje, hogy az új faj magját kialakítsák, ami rendszerint akkor következik el, amikor az előző faj egy kissé túl van időtartamának felén, akkor a Gyökér-Manu, aki ezt a fontos ügyet intézi, először kiválasztja a maga anyagát abból a legjobban fejlett alfajból, ami a Földön akkor éppen jelen van. Az alfaj igazi virágjából kiválaszt egy viszonylag kis számú embert – ez lehet csak néhány család – akiket céljára a legmegfelelőbbeknek tart, ekkor azután egy vagy más módszert kieszél arra, hogy elkülönítse őket honfitársaiktól és valamely távoli országban telepítse le, ahol azután nemzedékekre zavartalanul megmaradhatnak. Ezt nyilvánvalóan többféle úton-módon lehet megtenni. Néha valami nagy próféta támad, akit annak az időnek legnemesebb szellemei követnek a pusztaságba; vallásos, vagy politikai üldözések kényszerítik esetleg a kiválasztott egynéhányat, hogy idegen menhelyet keressenek, forradalom, vagy hódítás úzi ki őket talán őseik földjéről.

Ezt az új telepítést azután a Manu féltő gonddal figyeli, megóvjá őket az alacsonyabbrendű fajokkal való lehetséges keveredéstől és olyan körülményekkel veszi körül, amiket a legalkalmasabbnak tart a kívánt tulajdonságok kifejlesztésére. Miután néhány nemzedékre el voltak szigetelve, ha a kísérlet kielégítőnek bizonyul, a Manu maga is testet ölt, mint az új gyökérfaj megalapítója. A faj képe, vagy modellje már előtte van, mivel az már kezdettől fogva el volt képzelve a Demiurgos elméjében. A Manunak természetesen nincs rossz karma a háta mögött, ami kikényszerítené a Lipikák beavatkozását és ezért képes arra, hogy magának gyakorlatilag tökéletes lingua sháirát teremtsen, pontosan a mintaképnek megfelelően. Így azután megszületik és valószínűleg úgy rendezi, hogy a vezére, vagy főpapja legyen a törzsnek, ami iránt még mindig ugyanazt az éber gondosságot tanúsítja.

Leszármazottai azután valamennyien az új fajhoz tartozók lesznek, és bár fizikai szempontból korántsem lehetnek olyan tökéletesek, mint Ósatyjuk, de mégis több nemzedéken át tartó körültekintő kiválogatás által az új fajt világosan megalapozzák. Századok multával a törzs hatalmas nemzetté növekszik, ami most már minden irányban elterjed, útjában magába olvasztva, vagy maga előtt hajtva a kimerült fajokat. Az ilyen elterjedéssel vagy kirajzással kapcsolatban gondolnunk kell arra, hogy az új faj minden egyenes vonalú leszármazottja az új faj tagjának számít a testetöltő Ego céljai számára. Ha azután az új törzs már teljesen elkülönült, akkor az alacsonyabbrendű fajokkal való keveredés már nem tudja egészen kiirtani a faj különleges jellemvonásait.

Ezt az egész gondosságot azonban az új faj fizikai fejlődésére csak azért fordítják, hogy alkalmas burkokkal lássák el azokat az egyéniségeket, akik már eléggé előrehaladtak ahhoz, hogy ne tudjanak megfelelő kifejeződést találni az alacsonyabb fajban. Miután pedig az új faj rendszerint akkor veszi kezdetét, amikor a megelőző fajnak már csak fél-ideje van hátra, nyilvánvaló, hogy az a kis számú Egó, akik az előző faj képességeit kimerítették, erősen előtte kell járjon a fő tömegnek. Bár ez olyan tárgy, amiről nincsen részletes tájékoztatás, azt mondják, hogy az Egók, akik először öltenek testet a Manu közvetlen leszármazottaiként, különleges bánásmódot igényelnek és kapnak is magától a legmagasabb Tekintélytől, a Világ Urától, vagy az ő képviselőjétől, és ez meggyorsítja bennük a szunnyadó képességek tevékenységét, amelyek kifejlesztése az új faj különleges dolga. Ha az új faj teljes lendületben van és az őt mozgató áramok megfelelőképpen mozgásba jöttek, akkor a különleges közbeiktatás úgy látszik, már nem szükséges többé, bár a Manu még mindig őrködik a faj fejlődése fölött és vezeti azt.

II. Vajon a fajoknak a magasabb síkokon való típusa az a chhayyá („árnyék”), amit a hold-ősök (Pitrik) vetettek?

A chhayyák, amiket a hold-ősök vetítettek ki, inkább mondhatók a hét nagy sugár típusainak, és ezek közül mindegyik hét alfokozatának, ami minden fajon és alfajon egyaránt végigvonul. Nagy óvatosságra van szükség némely szimbolikus kifejezések értelmezésénél, amit használni kellett ezzel az igen okkult tárggyal kapcsolatban.

III. Lehetséges az, hogy egy ötödik fajbéli ember a negyedik fajhoz tartozók közé szülessen és így egy friss központjává legyen az ötödik faj fejlődésének?

Általában szólva nem lehetséges, de ilyen testetöltés létrejöhet a Manu által elkülönített különleges család-csoporton belül olyan testben, amely nem egyenes vonalon Tőle ered, ámbar még ekkor is ezt csak az Ő segítségével lehet megtenni és azonkívül még az Ő különlegesen közeli és hosszas felügyeletére lenne szükség.

IV. Ha valaki egy negyedik fajbéli testetöltésből egy ötödik fajbéli testetöltésbe megy át, szüksége van-e akkor valami, a rendestől eltérő segítségre a harmadik és negyedik princípium növekedésében?

Mint fentebb mondtuk, a faj megalapításakor és nemzedékekkel utána minden lépés állandó figyelmet és esetenként segítséget igényel, ha azonban a folyamat már teljes mozgásban van, akkor ez néhány, de kivételes eseten kívül többé már nem szükséges.

V. Lehet-e közölni néhányat azokból a határozott jellemvonásokból, amik által a gyökérfajok megkülönböztethetők?

A három fő típus nagy fizikai jellemzői egészen határozottak úgy, amint azt a tudományos szerzők felismerték és általában nyomon követhetők két vagy három keveredésen át. Nem volna azonban biztos, hogyha egyedül csak a fizikai jellemzők valamelyikére támaszkodnánk, amikor a korai fajok legtöbbször rendkívül keveredett töredékeivel foglalkozunk, ámbar egy Adeptus azonnal osztályozni tudná azokat azzal, hogy megvizsgálja az őket körülvevő aurát.

VI. A dravidák az ötödik, vagy a negyedik fajhoz tartoznak?

A dravida faj többségében ténylegesen több a harmadik faj vére, mint akár a negyedik, akár az ötödik fajé. Eredetileg a legmagasabb lemuriai alfajt képviselték, de emellett mélyrehatóan árnyalták negyedik fajbéli elemek egy korai atlantiszi alfajjal való keveredés következtében. Jelenleg viszont magasabb kasztjai főként az ötödik fajhoz tartoznak és ezt egy arya alfaj vére beömlésének köszönhetik. Ez az eset tehát igen világos példája annak a rendkívüli nehézségnek, amit az jelent, hogy ha bármiféle faji kérdést pusztán fizikai bizonyíték alapján akarunk eldönteni. Itt azon határon belül, amit a tudomány egy fajnak tekint, tökéletesen lehetséges az, hogy ötödik fajbéli Egok a brahmanok között öltsenek testet, a negyedik fajbéli Egok az alacsonyabb kasztok között és néhány visszamaradt harmadik fajbéli a hegyi törzsek között.

VII. Szeretnénk egy összeállítást a negyedik és ötödik faj alfajairól.

IV.

1. Rmoahal
2. Tlavatli
3. Toltec (Maya, Kecua)
4. Első turáni (ősi kínai)
5. Az eredeti sémi (kabyl)
6. Akkád
7. Mongol (a japán és maláj későbbi kisarjadzással.)

V.

1. Hindu
2. Arya- sémi
3. Iráni
4. Kelta
5. Teuton (ide tartozik az ősi görög és római)

Bizonyos magyarázatra szükség van az elvek tekintetében, amelyek szerint ezeket elneveztük. Ahol a modern fajkutatók rábukkantak valamelyik alfaj nyomaira, vagy annak valamely kis részét azonosították, ott az egyszerűség kedvéért felhasználtuk azt a nevet, amit ők adtak. A negyedik faj két első alfaja esetében azonban alig maradtak olyan nyomok, amikre a tudomány támaszkodhatna, így tehát a nevek, amelyekkel ezeket elneveztük, önkényesek. A furfooz embert lehetne az első, a cromagnoni embert pedig a második alfaj példájául tekinteni, a tó-lakók pedig az utóbbi egy korábbi és kevésbé tiszta ága. A két alfaj egyes ágainak maradványai még mindig megvannak a világ különböző részein, azonban nem tekinthetők az alfajok legjobb képviselőinek, A harmadik alfaj már nagyszerű fejlődés volt és nagy anyagi hatalomban és dicsőségben uralkodott évezredekig mind Atlantiszban, mint Dél-Amerikában. Ehhez tartoztak Mexikó és Peru korábbi és kiválóan civilizált császárságai, amelyek hosszú korszakokig megvoltak már, mielőtt elfajult leszármazottaikat meghódították az aztékok vadabb északi törzsei. Erről a három alfajról gyakran úgy beszélnek, mint a vörös fajtákról, a négy következőt pedig, bár meglehetősen eltérnek egymástól, sárga fajoknak lehet nevezni.

Az ötödik alfaj – az eredeti sémi – tekintetében, a fajkutatók némileg zavarban voltak, és ez valóban rendkívül természetes is, hogy ennek így kellett lenni, ha tekintetbe vesszük azokat az igen kevés kielégítő adatokat, amik rendelkezésre álltak. Ennek az alfajnak eredete a nagy atlantiszi szárazföldnek abban az északi és inkább hegyes részében volt, amit azokban a korai időkben a földrész legkevésbé kívánatos részének lehetett tekinteni. Itt növekedett és virágzott századokon át, sikeresen megóva függetlenségét a támadó déli királyok ellen, mindaddig, amíg viszont az ő ideje is elérkezett, hogy elterjedjen és gyarmatosítson. A faj igen hű képviselője erre a korszakra nézve, legalább is a testi megjelenést illetően, még mindig él az algíri hegyek világosabb színű kabiljjaiban, ámbar a faj régi civilizációja természetesen sokkal előrehaladottabb volt, mint ezé. Ebből a fajtól a megfelelő időben kiválasztották azokat, akiket az ötödik gyökérfaj csírájának szánták, a hely pedig, amit a szükséges előkészületre kiválasztották, úgy, ahogy az első kérdésre adott feleletben magyaráztuk, az arab sivatag egy oázisa volt.

Azonban, miután néhány nemzedék lepergett, a megbízott Manu nem volt teljesen megelégedve a kísérlet eredményével, mielőtt tehát a testetöltés döntő lépését megtette volna, egy újabb elkülönítést hajtott végre, úgy, hogy kiválasztotta az eredetileg elkülönített egy néhány leszármazottából a legmegfelelőbbeket és kivándoroltatta őket a közép-ázsiai tengerhez. Ezúttal minden rendben ment, a megfelelő időben a Manu testet öltött és a nagy árja faj magja el volt vetve. Amikor az alfaj már jól meg volt alapozva, de még annak nagy elterjedése előtt, egy maréknyit közülük visszaküldtek Arábiába, hogy árjásítsák az eredetileg elkülönítettek leszármazottait, akik ekkorra már nagy és hatalmas törzsek gyűjteményévé növekedtek. Az új vér lassacskán áthatotta a nomád törzseket és így történt, hogy a későbbi sémiták – bár a régi fizikai típusukból sokat megőriztek, – mégis igazi árjak és a valóságban a második árja alfajt alkotják. Egy különös módon eltorzított visszaemlékezés arra a tényre, hogy ők valaha választott nép voltak, az eredetileg kikülönített sémiták egy kis ágát odáig vitte, hogy teljesen megtagadták az újabb és nemesebb vérrel való keveredést és így a zsidó faj a mai napig sokat megőrzött az atlantiszi jellemvonásokból, mutatva ezzel tiszta negyedik fajbéli leszármazását.

Meg kell jegyezni, hogy a hetedik, vagy mongol alfaj egyáltalában nem a tulajdonképpeni Atlantiszból jött, hanem a tatár síkságon fejlődött ki a negyedik, vagy turáni alfaj leszármazottaiból, amit fokozatosan elterjesztett Ázsia nagyobb részében. Ez az alfaj rendkívüli módon elszaporodott és még manapság is gyakorlatilag a föld lakóinak többsége tartozik hozzá, ámbar sok elágazása oly mélyrehatóan színeződött korábbi fajok vérével, hogy alig lehet tőlük megkülönböztetni. Mongol származású törzsek nem is egyszer átáradtak északi Ázsiából Amerikába a Behring-szoroson át és az utolsó ilyen kirajzás a khitonoké, 1300 évvel ezelőtt olyan nyomokat hagyott, amiket a nyugati tudósok követni tudtak. A mongol vér jelenlétét néhány északamerikai indián törzsben ugyancsak felismerték különböző faj-kutató szerzők.

A fajok kérdésének tanulmányozása közben nem kell feltételeznünk, hogy egy új gyökérfaj, vagy alfaj változás nélkül lerohanja az elődjét, mint ahogy a gótok és vandálok tették a rómaiakkal, vagy hogy egy tömeg rajzik ki, mint ahogy a helvétek próbálták. Elég gyakran lassan terjednek, kivándorlás és gyarmatosítás útján, mint az angolszász faj terjed mostanság, úgyhogy valamely különleges nemzet átmenete egyik fajtól vagy alfajtól gyakran igencsak lépésenkénti folyamat, ami sok nemzedékre terjed ki. Ezalatt pedig gyakorlatilag lehetetlen pusztán fizikai jellemzők alapján eldönteni, hogy hová osztályozzuk azt a nemzetet. A valóságban tényként fogadhatjuk el, hogy pontosságot ennek a tanulmánynak részletei tekintetében csak úgy, érhetünk el, ha pszichikus képességünket használjuk, miközben minden nemzetnek vagy törzsnek, sőt majdnem minden egyének is az auri-kus környezetét vizsgáljuk.

AZ AURA

Valamennyiünknek ismerős az a gondolat, hogy minden emberi lény körül van véve egy fénylő ködszerű dologgal, aminek nevére nézve az „aura” szóban egyeztünk meg. Hallottunk olyanokról is, akiknek sikerült kifejleszteni azt a különleges érzéket, amellyel felismerik, hogy különféle szép színei vannak és tanulmányozásából sokat lehet tanulni tulajdonosának megalkotottsága, gondolatai, sőt még elmúlt életére vonatkozóan is. Teozófiai könyveinkben azonban csak keveset találjuk megemlítve ezt az aurát. Éppen ezért nem lesz érdektelen összegyűjteni és elrendezni erre a tárgyra nézve mindazt az anyagot, ami rendelkezésünkre áll. Ez semmi esetre sem olyan könnyű feladat, amilyennek talán feltételeznénk, mert először is ki kell nyomoznunk a nehézségeket, amik az emberi aura rendkívüli összetettségéből származnak és másodsor az a tény, hogy abban, mint oly sok más esetben is, kiképzetlen látás gyakorlatilag hasznavehetetlen a pontos összehasonlítás és szabatos elemzés céljára – ez olyan szempont, amely természetesen lecsökkenti a hozzáférhető megfigyelők számát. A következő leírást ezért semmiképpen sem kell teljesnek vagy kimerítőnek tekinteni; a legtöbb, amire igényt tarthat, annak valószínűsége, hogy ameddig eljut, addig egészen helyes.

Mielőtt szemügyre vennénk azt, amit a tulajdonképpeni aurának lehet mondani, – ami a testet körülveszi – érdemes lesz egy pillantást vetni bizonyos jelenségekre, amit a részlegesen kifejlődött látás a test határain belül megfigyelhet. Akinek megvan ez a látása, még ha csak igen kis mértékben is, az első kézből rögtön megbizonyosodhat arról, hogy a teozófiai tanítás pontos az ember hét princípiumának tárgyában, legalább is ami az alacsonyabb ötöt illeti.

A *linga-sharira*⁶ például világosan látható, mint halványan fénylő kékes szürke köd-gomolyag, amely pontosan összevág a fizikai testtel és nyilvánvalóan áthatja azt. Valószínűleg nem volna tudományosan szabatos az az állítás, hogy maga az elvonatkoztatott Jiva⁷ is látható egyáltalában, ami azonban az emberi faj esetében bizonyára a Jiva megnyilvánulása, az úgy tűnik fel, mint halvány rózsaszínű részecskék állandó áramlása. Ez, úgy látszik, keresztül-kasul folyik az egész testen az idegek mentén éppúgy, mint ahogy a vér részecskéi folynak az ütő és vivő ereken át és ennek az ideg-körforgásnak láthatóan az agyvelő a középpontja.

⁶ Ezt a kifejezést itt az éterikus hasonmás jelentésében használjuk.

⁷ Életerő, vagy vitalitás-erő, ami azóta a teozófiai irodalomban a prána nevet kapta.

A Napból a Földre folytonosan kiáradó életerőnek az emberi test számára való elnyelése és fajlagosítása⁸ úgy látszik, egyik működés módja annak-a szervnek, amit lépnek neveznek. Az egészséges emberben ez a szerv a maga munkáját olyan pompásan végzi, hogy a fajlagosított prána a testből minden irányban folytonosan szétsugárzik, megalkotva ezáltal az aurák egyikét, amelyekkel később fogunk foglalkozni. A teljesen egészséges ember ezért nemcsak arra képes, hogy szándékosan átadjon belőle valamit másoknak, mesmerikus vonásokkal, vagy más módon, hanem állandóan, bár öntudatlanul erőt és vitalitást önt a körülötte lévőkre. Másrészt pedig az, aki gyengeség, vagy más ok miatt nem képes arra, hogy elegendő mennyiséget fajlagosítson magának a világ életerejéből, néha, de éppúgy öntudatlanul hat, mint a szivacs és felszívja valamely érzékeny személy rá fajlagosított emberi pránáját, aki elég szerencsétlenül érintkezésbe jutott az illetővel. Ez kétségtelenül az illetőnek ideiglenesen javára, de igen gyakran áldozatának komoly ártalmára van. Valószínűleg a legtöbb ember tapasztalta már ezt kisebb mértékben, úgy találták, hogy van valaki ismerőseik között, akinek látogatása után mindig megmagyarázhatatlan fáradtságot és bágyadtságot éreztek. Hasonló kimerültséget éreznek rendszerint azok, akik szellemidéző összejöveteleken vettek részt és nem tettek különleges óvintézkedést életerejük kiszárítása ellen, amit az ilyen alkalmakkor megidézett lények szoktak okozni.

Miután most már eljutottunk ahhoz, amit a tulajdonképpeni aurának neveznek – ami a testet veszi körül – azt találjuk, hogy annak szerkezete rendkívül összetett. Első pillantásra fénylő ködnek látszik, amely kb. 4,5-60 cm-re terjed túl a testen minden irányban és ezért alakja megközelítőleg ovális, és emiatt az okkult írásokban gyakran úgy beszélnek róla, mint „az aurikus tojás”-ról. A legtöbb esetben nincsenek határozott körvonalai, hanem szélei igen fokozatosan halványulnak a láthatatlanig.

Ennek a ködnek közelebbi tanulmányozása nemcsak azt mutatja meg, hogy többféle jól megkülönböztethető alkotórésze van, hanem azt is, hogy ezek az alkotórészek különböző állapotú anyagból állnak. Ezek mindegyike olyan, mint egy különálló aura és ha a többit mind elvonnánk, mégis ugyanazt a teret látszana elfoglalni, mint az egész tömeg. Ezeknek azonban nyilvánvalóan különböző a sűrűségi fokuk és valamennyi láthatóan áthatja azt, ami alatta van, éppúgy, mint a linga-sharira is áthatni látszik a fizikai testet. Nem kétséges, hogy az Adeptus szemében az aura is, úgy, mint minden más, hétrétű, de olyanok szemében, akik azt a közönséges emberiség végtelenül alacsonyabb szintjéről tekintik, összetevő részeiből csak öt látható.

Ezek közül az első – hogy a legalacsonyabbal és leganyagibbal kezdjük – az, amiről fel kell tételeznünk, hogy leginkább tartozik a fizikai testhez. Ezt némelykor az egészség aurájának mondják abból a tényből kiindulva, hogy állapotát nagy mértékben befolyásolja a fizikai test egészsége, amelyhez kötve van. Csaknem színtelen és úgy tűnik fel, mintha csíkozva volna, azaz mintha tele lenne, vagy méginkább, mintha végtelen sok egyenes vonalból lenne összetéve, amelyek a testből minden irányban egyenletesen szétsugároznak. Legalább is ez a vonalak rendes állapota, amikor a test tökéletesen egészséges; ilyenkor a vonalalak különállásúak, rendezettek és közel párhuzamosak, amennyire ezt a sugárzás megengedi. Ha azonban betegség érkezik, akkor azonnal változás történik, a megtámadott testrész közelében lévő vonalak összekuszálódnak és minden irányban a legvadabb összevisszaságban helyezkednek el.

Szoros összefüggésben van ezzel a második, avagy a jivikus aura, úgy, hogy a dolgot talán egyszerűsíti, hogyha leírjuk az utóbbit, mielőtt még tovább mennénk, hogy szemügyre vegyük a kettőjük közötti összefüggést. Fentebb már mondtuk, hogy a fajlagosított Jiva állandóan sugárzik a testből és ez a kisugárzott anyag az, amiből a jivikus aura van. Itt azonban egy különös tényt kell megjegyezni, aminek magyarázata nem magától értetődő. Az így kisugárzott Jivának már nincs meg többé az a rózsaszín, aminek segítségével oly könnyen megkülönböztethető, mialatt a testben kering, hanem halvány kékes-fehér árnyalatú. A legkönnyebben talán úgy adhatunk képet róla, ha azt mondjuk, hogy mind kinézésben, mind lüktetésének jellegében leginkább ahhoz a felmelegített levegőhöz hasonlít, amit néha nyári reggeleken látunk a Nap sugarainak kitett talajról felemelkedni. Gyakran úgy beszélnek róla, mint magnetikus auráról és úgy látszik, hogy a mesmerizmus sok fizi-

⁸ Specializálása.

kai jelenségét használata által hozzák létre. Kétségtelenül ez az a magnetikus láng, amit az érzékeny emberek láttak Reichenbach báró kísérleteinél.

Talán Jivának ez az állandó sugárzása az egészséges testből okozza az egészség aura vonalainak merevségét és párhuzamosságát. Legalább is mihelyt ez a sugárzás megszűnik, a vonalak visszaesnek a fent leírt zűrzavaros állapotba. Ha a beteg felépül, akkor az életerő magnetikus formájának ez a rendes sugárzása fokozatosan helyreáll és ezáltal az egészség-aura vonalai újból rendszeren kifésülődnek. Amíg a vonalak szilárdak és egyenesek és a Jiva állandóan sugárzik közöttük, addig a test a rossz fizikai befolyások támadásától, mint a betegségcsírák, csaknem teljesen védettnek látszik. Ezeket a csírákat visszaveti és továbbssodorja az életerő kiáradása. Ha azonban bármely okból – gyengeség, esetleges megsebesülés, kimerültség, rendkívül nagy lelki lehangoltság, vagy szabályozatlan életmód kicsapongásai – szokatlanul nagy életerő mennyiség kívántatik a megkárosodás, vagy a testen belüli veszteség helyrehozására, és ennek következtében a kisugárzott mennyiség komolyan csökken, akkor a védekező rendszer veszélyesen legyöngül és a halálos csírák aránylag könnyen kivívják a behatolást.

Azt is meg lehet említeni, hogy a képzett akarat erőfeszítése által lehetséges Jiva sugárzását, az egészség aurának külső szélén megállítani és itt úgyszólván egy falszerűséget, vagy inkább egy héjat építeni, ami tökéletesen áthatolhatatlan lesz mindenféle asztrális, vagy elementális befolyás számára mindaddig, amíg az akarat erőfeszítése megmarad.

A harmadik aura, amivel dolgozunk van, az, ami a Kámát, vagyis vágyat fejezi ki. Szigorúan véve nem volna helyes azt mondani, hogy ez a Káma Rupa, mert azt szabatosan csakis a fizikai test képmására lehet alkalmazni, arra, ami ennek a harmadik aurának anyagából sűrűsödik össze a halál után, de mégis ez a Káma megnyilvánulásának területe, az a tükör, amiben minden vágy, minden érzelm, sőt a személyiség csaknem minden gondolata is visszatükröződik. Ennek anyagából adunk testi alakot a sötét elementáloknak (gondolatformáknak), amiket rossz kívánságaink és rosszakaratú érzelmeink által teremtünk meg és hozunk mozgásba. Ezekből (sajnos sokkal ritkábban) kapják testüket a jóindulatú elementálok, amiket jókívánságaink, hálánk és szeretetünk hívnak életre. Ebből alakul ki az az „asztrális test”, amelyben azok, akik erre képesek, a másik világban járhatnak-kelhetnek, mialatt fizikai testük alszik. Amint azt természetesen várni lehet, ezek a megnyilvánulások csak kevéssé állandók; színük, ragyogásuk, lüktetésük mértéke percről percre változik. A harag kitörése az egész aurát megtelíti fekete alapon, mély vörös villámokkal; hirtelen ijedelem egy pillanat alatt mindent kísértetiesen fénylő szürke tömeggé változtat át.

Jól meg kell azonban jegyeznünk, hogy ezek az aurikus megnyilvánulások nem állandók, amit az akasha-feljegyzésekről nem mondhatunk el. Bár az elementálok, amiket valami rossz kívánság megteremtett, megszűnnek létezni egy bizonyos időszak elmúltával, ami arányos a kívánság erőteljességével, de mégis élete minden pillanatának eleven fényképe megmarad az akasha-feljegyzésben és az életbeli tevékenységének minden messzeható eredménye tökéletes igazságossággal kötődik hozzá megteremtőjének karmájához.

A mindig változó kámikus aurához igen szorosan kapcsolódik a negyedik – az alacsonyabb manasz aurája – a személyiség haladásának összefoglalása. Ez csakugyan a nála alsóbbrendű aura általános átlagát képviseli; de még sokkal több is ennél, mert benne a szellemiség és értelem sugarai is megjelennek, amiknek nincs helyük az alacsonyabb szinten. Ha azok a színvillanások, amelyeket valamely különleges vágygal kapcsolatos rezgések formálnak meg, erősen és gyakorta ismétlődnek a kámikus aurában, akkor ezek kétségtelenül nekik megfelelő rezgéseket keltenek ebben az alsóbb manaszi aurában és ez ugyanennek a színnek maradandó árnyalatát teremti meg. Ezért ebből az aurából le lehet olvasni az illető személy általános beállítottságát vagy jellemét – jó oldalait és a rosszakat; és a személyiség múlt életetek kép-feljegyzése az aurával kapcsolatos áramlások segítségével nyitva áll. Ezt azután egyes tisztánlátók lapról-lapra olvasni képesek, mint egy nyitott könyvet. Amikor az ember álmában elhagyja testét, ez és a magasabb aura még vele van, míg az első és másodikkal a testtel marad, a harmadik aurának egy halvány maradványával együtt, amire nem volt szüksége az asztrális test kialakításakor. Természetesen, ha az ember átmegy a magasabb devacháni, vagy spirituális síkra, akkor sokkal többet hagy hátra.

A harmadik és negyedik aurával kapcsolatban meglehetősen érdekes dolog a különböző színárnyalatok összefüggése az értelmi és erkölcsi tulajdonságokkal, amiket ezek jelentenek. A nem képzett látók között azonban úgy látszik nagy a nézeteltérés ebben a pontban és azt mondják, hogy amit személyi korlátozottságnak neveznek, az még sokkal nagyobb szerepet játszik ebben a kérdésben, mint minden egyébben, ami a magasabb síkokon való látással függ össze. Valóban csakis gondos kiképzés és hosszantartó állandó gyakorlat után érzi az okkult tanuló, hogy egyáltalában megbízhat az asztrális síkon való látása pontosságában. Természetesen van egy olyan magasabb szinten történő kioktatás, amelynél semmiféle hibázás nem lehetséges, de még az is, amit az ember ezen a síkon gyűjt össze és hoz le, az is eltorzulhat a személyi korlátozottság által, hogyha kísérletet teszünk, hogy azt szavakban kifejezzük. Ezért most a színek és azok jelentésének következő felsorolását úgy kell venni, amit érnek; csupán mint két vagy három személy nézetének kifejezését.

Az aura színei

Sűrű fekete köd az aurában rendszerint gyűlöletet és rosszindulatot jelez.

Sötét-vörös villanások fekete alapon haragra mutatnak, de abban az esetben, amit „nemes felháborodásnak” mondanak valakinek érdekében, akit elnyomnak, vagy bántalmaznak, a villanások ragyogó skarlát vörösek az aura rendes hátterében.⁹

Sötétén lángoló vörös, össze nem téveszthető szín, bár nehéz leírni, állati szenvedélyt jelez.

Tompa barnás vörös – csaknem rozsdaszín, fősvénységre mutat.

Tompa, kemény barnás szürke – rendszerint önzést jelent és ez sajnos a legáltalánosabb színek egyike.

Nehéz ólom-szürke – mély lehangoltságot fejez ki, és ahol ez megszokott, ott az aura némelykor leírhatatlanul bánatos és elszomorító.

Fakó szürke – a legutálatosabb és ijesztő színféleség, félelemre mutat.

Szürkés zöld – különleges árnyalat, amit alig lehet másként leírni, mint „nyálkás” szóval, megvetést mutat.

Barnás zöld – esetleg tompa vörös villanásokkal, úgy látszik, féltékenységet jelent.

Rózsapiros – szeretetet jelez. Ez gyakran, szép világos szín, de természetesen nagy mértékben változik aszerint, hogy milyen a szeretet. Lehet egészen tompa, sötétpiros, vagy változhat minden árnyalaton át, egészen a legbájosabb rózsaszínig, amint a szeretet egyre önzetlenebbé és tisztábbá válik. Ha ez a rózsaszín ragyogó és lilával vegyült, az inkább az emberiség szellemi szeretetére mutat.

Narancs szín – ha tiszta, akkor becsvágyra látszik, mutatni, ha barnával vegyült, akkor gőg. De ebben a színben is annyiféle a változat a gőg és becsvágy természete szerint, hogy egy általános leírásnál többet nyújtani lehetetlen.

Sárga – értelmet fejez ki. Mélyebb és tompább a szín, ha az értelem főként az alacsonyabb csatornába irányul; ragyogóan aranyszínű, amely a szép, világos citromsárgáig emelkedik, ha az értelem magasabb és önzetlenebb tárgyak felé irányul.

Fénylő zöld – jóindulatú nyíltságra látszik mutatni, és gyors találékonyságra, azonkívül gyakran erős vitalításra vall.

Berlini kék – rendszerint vallásos érzést jelent és természetesen nagymértékben változó, egyrészt az indigó kékig, másrészt a gazdag mély ibolyaszínig, az érzés mélysége szerint és különösen annak az önzésnek arányában, amivel keveredve van.

Világos kék – (ultramarin, vagy kobald) odaadásra mutat, valami nemes szellemi eszmény iránt és fokozatosan átmegy a

⁹ A vörös szó igen általános kifejezés és későbbi vizsgálódások föltárták azt a tényt, hogy a vörös bizonyos árnyalatai jó érzelmeket és gondolatokat képviselnek. Van egy szép és fénylő vörös, ez annak a szeretetnek velejárója, ami a csodát, nagy elhatározás és bátorság által tűnik ki.

Fénylő lila-kék – ami magasabb szellemiségre mutat és csaknem mindig szikrázó aranycsillagokkal van együtt, ami a szellemi törekvéseket képviseli.

Érthető, hogy minden szín majdnem végtelen kombinációnak és módosulásnak van alávetve, úgyhogy igen nehéz feladat tökéletesen leolvasni valamely aura tárgyilagos jelentését. Azután természetesen az aura ragyogása általában, körvonalának viszonylagos határozottsága vagy határozatlansága, csakráinak, vagy erőközpontjainak viszonylagos fényessége – mindezek a pontok és még sokkal több az, amit tekintetbe kell venni. Meg kell talán még említeni, hogy a kifejlődött, vagy fejlődőben lévő pszichikus képességek úgy látszik mindig olyan színekben mutatkoznak, amelyek a látható színképen túl vannak – az ibolyán túliban, hogyha kizárólag önzetlen célokra használják, de förtelmes kombinációkban a vörösön inneniben a fekete mágia tudatos kontárainak esetében, különösen a Dugpák néhány eszközénél. Az okkult előrehaladás nem csupán színekben mutatkozik, hanem az aura nagyobb világító képességében is, megnagyobbodott alakjában és sokkal határozottabb körvonaláiban.

Eljutottunk most az ötödik aura vizsgálatához – a magasabb manaszhoz, vagy egyéniséghez. Szükségtelen mondani, hogy ez az aura nem mindenkinél látható, aki utunkba akad. Azokban az esetekben, ahol látható, majdnem felfoghatatlanul finom és szép. Talán nem annyira szín-köd, mint inkább eleven fény; leírása azonban csakugyan haszontalannak látszik, Az Adeptus aurájában ez olyan mérhetetlenül túlsúlyban van a személyiség aurája fölött, hogy az utóbbi gyakorlatilag nincs, is. Az Adeptus aurája azonban egy külön tanulmány és messze túlhaladja azok erejét, akik csak az Ösvény elején vannak. Ebben például egy mindenk felett fontos szempont az a homályos és misztikus tényező, annak a különleges sugárnak befolyása, amelyhez Ő tartozik. Eléggé különös, a tárgy rejtett jellegét tekintve, hogy erre a tényre vonatkozó hagyományt – teljesen pontos hagyományt – Gautáma Buddha sok olyan elnagyolt képmása megőrizte, amik a ceyloni templomok falán láthatók.

Ezeken a nagy Tanítót olyan aurával ábrázolták, amelynek színezése és általános elrendezése torz módon nem találó és a valóságban nem is lehetséges, hogyha közönséges emberre, sőt ha közönséges Adeptusra is alkalmazzuk (ha tiszteletlenség nélkül használhatunk ilyen kifejezést), de ami mégis nyers anyagiás ábrázolása a valóságos állapotnak, amelyben az az Adeptus van, aki a Buddha különleges sugarához tartozik. Feljegyzésre érdemes az is, hogy az egészség-aura vonalai egynehány festményen meg vannak rajzolva.

Kétségtelenül van egy hatodik és hetedik aura is, de ezekről jelenleg semmiféle tájékoztatást nem szerezhetünk. Ez a kis írás természetesen nem igényel többet, mint azt, hogy súrolja egy igen nagy tárgykör felületét. De arra jó lehet, hogy megmutassa, hogy az aura nem egészen érdekesség nélküli területe a tanulmányozásnak olyanok számára, akik azt látják. És mivel az aura látása általában a legkorábbi bizonyítéka annak, hogy a normálison túli érzékek megnyíltak, nem ésszerűtlen dolog abban reménykedni, hogy a jelenlevők hamarosan olyan állapotban találhatják magukat, amikor tanulmányaikat a maguk erejéből folytathatják.

A SUGARAKRÓL.

Miközben leszögezzük azokat a töredékes értesüléseket, amiket a sugarakról szereznünk sikerült, szükséges hangsúlyozni azt aényt, hogy azok töredékesek. Nemcsak, hogy nem teljes beszámoló a tárgyról, még csak nem is tökéletes körvonalazása annak, mert kereken megmondták, hogy igen nagy hiányok vannak a leírásukban, amiket jelenleg nem is lehetséges kitölteni. Amennyire mi tudjuk, mindezidáig nagyon keveset írtak erről a tárgyról és még ezt a keveset is olyan tartózkodóan adták közre, hogy egyáltalában nem könnyű megérteni, az okkult tanítók pedig kifejezetten vonakodók, hogyha erről kérdezik őket.

Amit tehát nekünk mondtak, az a következő. Mindaz az élet, ami a mi világláncunkon van, a hét sugár valamelyikén megy át és ahhoz tartozik és ezek valamennyiének hét alsugara van. A világegyetemben 49 ilyen sugár van, amelyekből hetes csoportok alkotják a hét nagy kozmikus sugarat és ezek a hét nagy Logosztól, vagy azokon át áradnak. (Lásd a Secret Doctrine-t) A mi világ-

láncunkban azonban – talán a naprendszerünkben is – ezekből a nagy kozmikus sugarakból csak egy működik és ennek alfokozatai adják a mi hét sugarunkat. Természetesen nem kell feltételezni, hogy a mi naprendszerünk az egyetlen megnyilvánulása ennek a Logosznak, mert a 7 nagy Logosz mindegyikéhez a rendszerek milliói tartozhatnak. Amikor azután ezt az őseredeti anyagot vagy szellemet, amiből a jövőben nekünk kellett kialakulni, kezdetben a differenciálatlan végtelenség kibocsátotta magából, ez a kiárasztás 7 csatornán át történt, mint ahogy egy tartály vize 7 csövön át folyhat ki. Mivel minden cső a maga különleges színező anyagát tartalmazza, megfesti a rajta átfolyó vizet úgy, hogy azt ezután mindörökké meg lehet különböztetni más csövek vizétől. Az egymásután következő birodalmakon, az elemi, az ásványi, növényi és állati birodalmakon át a sugarakat mindig meg lehet különböztetni egymástól és éppen ezért az emberben is megkülönböztethetők, mert minden ember egyik vagy másik sugárhoz tartozik. És ámbár rendszerint nem eszmélünk rá embertársaink között erre a különbségre, alig kétséges, hogy az sokféleképpen befolyásol minket, például ösztönös rokonszenvünkben és ellenszenvünkben.

Az állati, növényi és ásványi birodalmakban a sugár befolyása természetesen némiképp eltérő módon hat. Mivel ezekben a birodalmakban nincsen egyéniség, nyilvánvaló, hogy pl. egy bizonyos állatfajnak a maga egészében ugyanahhoz a sugárhoz kell tartozni úgy, hogy a világ különféle állatfajait hét párhuzamos oszlopba lehet elrendezni, azoknak a sugaraknak megfelelően, amelyekhez tartoznak. Mivel valamely állat csakis az emberrel társulás által differenciálódhat, azért valamennyi sugár élén a házi állatok valamely osztálya áll, és csakis ezen át történhet meg a differenciálódás azon a bizonyos sugáron. Az elefánt, kutya, macska és ló példái ilyen osztályoknak és így világos, hogy az egyetemes életnek az a behatása, ami most mondjuk egy kutyát lelkesít meg, sohasem lelkesíthet meg egy lovat, vagy macskát, hanem továbbra is ugyanazon fajtán át fog megnyilvánulni, mindaddig, amíg a differenciálódás megtörténik.

Van azonban egy másik nézőpont is, amelyből a hét sugarat szemügyre kell venni. Ahhoz a felfogáshoz kapcsolódva, amely csatornáknak tekinti ezeket, amelyeken át minden élet árad és áradt, még úgy is kell gondolni rájuk, mint befolyásokra, amik egymásután működnek az egész világon, vagyis, más szavakkal, ámbár a hét sugár a világban kétségtelenül minden időben működik, mégis minden sugárnak sorban megvan a maga uralkodó befolyásának időszaka. És mint ahogy minden fajban megvannak az alfajok, ugyanúgy valamennyi ilyen különleges befolyású időszakban ismét megvannak az alsugarak. Hogy ezt megvilágítsuk, tegyük félre egy időre a világkorszak gondolatát és tekintsük csupán egy gyökérfaj időszakát. Ezalatt a hét sugár mindegyike sorban uralkodó lesz, – egynél többször is talán, de minden sugár uralmának időszakában a befolyásnak hét alciklusa lesz, egy olyan meglehetősen különös törvényszerűség értelmében, ami némi magyarázatot igényel. Vegyük például egy faj történelmének azt az időszakát, amikor az ötödik sugár az uralkodó. Az egész korszak folyamán ennek a sugárnak központi eszméje (és valószínűleg az azon felépülő vallás) előtérben lesz az emberek elméjében. De ennek a kihangsúlyozottságnak az ideje hét szakaszra lesz felosztva, amelyek közül az elsőben ezt az eszmét, bár még mindig a legfőbb, mégis megszínezi az első sugár eszméje és az első sugár módszerei bizonyos mértékben összekeverednek az ötödik sugár sajátjával. A második alsugárban eszméjét és módszereit hasonlóképpen megszínezi a második sugáréi és így tovább úgy, hogy az ötödik alsugárban természetesen mindez a legerősebb és legtisztább lesz. Úgy látszik, mintha ezek az osztályok és alsugarak az alfajokkal és ágfajokkal lennének összefüggésben, de mindez ideig nem volt lehetséges meglátnunk, hogy ez csakugyan így van-e. Itt adjuk a sugarak és jellemzőik táblázatát, ahogy nekünk is adták, azonban előre kell bocsátani, hogy egy figyelmeztetés is járult hozzá, amely szerint jelenleg ebből nekünk még igen sok az érthetetlen és ezt tovább megmagyarázni nem lehet.

Sugár	A sugár jellemzője	A mágia jellemzője	Az utolsó vallás
I	Fohat-Shechinah	---	Brahmani
II	Bölcsesség	Raja jóga (emberi elme)	Buddhizmus
III	Akasha	Asztrológia (természetes magnetikus erők)	Chaldeai
IV	Horus megszületése	Hatha jóga (fizikai fejlődés)	Egyiptomi
V	Tűz	Alchemia (anyagi szuszstanci- ák)	Zoroaszteri
VI	Az istenség testetöltése	Bhakti (odaadás)	Kereszténység (kabbala)
VII	---	Szertartásos (mágia)	Elemi lények tisztelete

Úgy magyarázták, hogy a sugarak rovatába írt vallást nem kell szükségképpen a tökéletes kifejeződésnek tekinteni ezen a vonalon, hanem egyszerűen csak az, ami most megmaradt a földön, mint maradványa annak az utolsó alkalomnak, amikor ez a sugár uralkodó befolyást gyakorolt a földön. Az első sugár mágiája és a hetedik jellemzője nincs megadva. Horus megszületésének jelentését nem lehet megmagyarázni, azonban a negyedik sugár egyik jellemzőjeként azt mondták, hogy az a hatás és visszahatás erőinek használata, – úgyszólván a természet férfi és női erői. Ahol a különféle vallásokban a phallicizmus jelentkezik, az mindig azért van, mert elanyagiasítanak és félreértenek bizonyos titkokat azzal a sugárral kapcsolatban. A hetedik sugár igazi kifejeződése a magasabb dévákval való összeköttetés és a tőlük kapott irányítás lesz.

Miközben ilyen bonyolult és homályos tárgyat olyan kevés tudással tárgyalunk, mint jelenleg a miénk, akkor aligha rendjén való példákkal előjönni. De mivel azt mondták nekünk, hogy jelenleg a hatodik, vagy odaadás sugara az uralkodó, azt képzeljük, hogy befolyását nyomon követhetjük, mégpedig

- az első alciklusban a korai idők szentjei által tanúsított csodálatos erőkről szóló történetekben;
- a másodikban a gnosztikus felekezetekben, akik központi eszméje az volt, hogy szükség van az igazi bölcsességre, a gnózisra;
- a harmadikban az asztrológusokban;
- a negyedikben abban a különleges módon eltorzított erőfeszítésben, amely az akaraterőt kínos és nehéz életfeltételek eltűrésével fejleszti, mint azt stylitai St. Simeon és a flagellánsok tették;
- az ötödikben az alkímisták és a középkori rózsakeresztesekben;
- a hatodik osztályban, a tiszta odaadás osztályában pedig a szemlélődő szerzetesrendek elragadtatásaiban képzelhető el;
- a hetedik ciklusban viszont létrehozta a római egyház könyörgéseit és a külső formákhoz való pontos ragaszkodást.

Másrészről az uralkodó odaadás-sugár befolyását azokra a vallásokra, amelyeket korábbi sugarak hagytak hátra, nyomon követhetjük a brahmanizmusban, a vaishnavita felekezet megújult élénkségében és a Brahma Samaj szeszélyes kiáradásaiban, a buddhizmusban abban, ahogy Burma egyes részein az Úr Buddhát, mint Istent képzelik el, akinek imákat kell felajánlani. A modern spiritizmus megjelenését úgy lehet tekinteni, mint előjelét az eljövendő hetedik sugár befolyásának és annak, hogy az emberek átadják magukat az elemi lények imádatának, ami oly gyakran jellemzi e sugár elfajult formáit, annál is inkább, mert ezt a mozgalmat egy titkos társaság indította el, amely már megvolt a világban azóta, amióta a hetedik sugár utoljára volt uralkodó Atlantiszban.

Mi magunk is néha egészen biztosan meg tudjuk különböztetni ennek a sugárnak befolyását magunk között, mert nyilvánvalóan vannak egynéhányan, akik elképzelése a haladásról változatlanul az egyre több és több tudás megszerzésének alakját ölti fel, másoknak viszont az egyetlen út, amelyen magasabb képességeikhez eljuthatnak, úgy látszik az, hogyha odaadással viseltetnek valamely személyes eszménykép iránt, ismét mások azzal hirdetik ragaszkodásukat a hetedik kategóriához, hogy pontos szabályokra és formulákra von szükségük, amivel dolgoznak.

E rendkívül nehéz tárgy megértéséhez egy kissé hozzásegíthet, ha egy-két példáját adjuk a módszereknek, amiket a különböző sugarak mágusai valószínűleg használnak, hogy valamilyen adott eredményt elérjenek. Az első sugár embere célját az ellenállhatatlan akarat pusztá erő-kifejtésével éri el anélkül, hogy egyáltalában leereszkedne bármiféle természetű eszköznek alkalmazásáig. A második sugáré ugyancsak az akaraterővel dolgozik, de úgy, hogy tökéletesen megérti a különféle lehetséges módszereket és tudatosan irányítja akaratát a legmegfelelőbb csatornájába. A harmadik sugár embere egészen természetesen jut el az akasha-erők használatához az alsóbb devachani síkon, igen gondosan számontartva a pontos időt, amikor a behatások a legkedvezőbbek a sikerhez. A negyedik sugár embere ugyanazon cél érdekében az éter finomabb fizikai erőit fogja alkalmazni, ötödik sugárbeli testvére pedig igen valószínűen az asztrál-fény áramait hozza majd mozgásba. A hatodik sugárnak hívó eredményét az ő különleges istenségébe és a hozzá küldött ima hatásosságába vetett komoly hitének erejével éri el, a hetedik sugár embere viszont kidolgozott szertartásos mágiát fog használni és valószínűleg megidézi majd, ha lehetséges, a nem emberi szellemek segítségét.

A betegség gyógyításának kísérleténél az első sugár egyszerűen levonja az erőt és egészséget az egyetemes élet nagy forrásából. A második sugár teljesen megérti majd a baj természetét és pontosan tudja, hogyan fejtse ki akaraterőjét a legjobb előny elérésére. A harmadik sugár meg fogja idézni a nagy bolygói szellemeket és kiválasztja az időpontot, amikor az asztrológiai befolyások a legkedvezőbbek lesznek gyógy módjainak alkalmazásához. A negyedik sugár főként fizikai eszközökben fog bízni, amilyenek a masszázs, érvágás, stb. Az ötödik sugár gyógyszereket fog alkalmazni, a hatodik hit-gyógy módot, a hetedik pedig mantrákat vagy mágikus fohászokat.

Ha van is némelykor nehézség a sugarak megkülönböztetése tekintetében, amikor az átlagos emberi lényeket tekintjük, ez az eset egyáltalában nem fordul elő, ha az Adeptus Testvériséget szemléljük. Itt az aura különbsége sokkal világosabban kihangsúlyozott és az a sugár, amelyhez valamely Adeptus tartozik, nemcsak az ő megjelenésére van hatással, hanem a munkára is, amit végeznie kell, mert minden sugárnak megvan a maga körzete – az, amire tagjainak különleges tulajdonságai a leginkább alkalmassá teszik. Az a kevés, amit erről a tárgyról mondani szabad, érthetőbbé lesz, hogyha a sugarakat három osztályra felosztva tekintjük. Az elsőt és másodikat önmagában, a többi ötöt pedig egy csoportban. Ha ebben az alakban gondolunk rá, akkor némelykor úgy beszélnek róla, mint a három sugárról és az ezeknek megfelelő tulajdonságokat különféle háromságokba sorolják – mint például a jól ismert Hatalom, Bölcsesség, Szeretet. Azonban egy pillanatra sem szabad feltételezni, hogy bár a szeretet és részvét az adeptusok harmadik nagy osztályának megkülönböztető jele, azért ezek az erények bármiként is kevésbé volnának kimagaslóak az első, vagy a második osztályba. Ellenkezőleg, amint egyre magasabbra hágunk a lét fokain, ezeket a tulajdonságokat egyre növekvő fényességben ragyogóknak találjuk úgy, hogy a második sugár Adeptusának isteni szeretetét csak nagyobbá teszi majd az, hogy benne ehhez még az emberfeletti tudás fejlődése is hozzájárul, viszont azt a mérhetetlen erőt, amivel az első sugár Adeptusa rendelkezik, aránylag még magasabb bölcsesség és részvét fogja majd vezetni. Egy más és benyomást keltő részlete a szimbológiának úgy írja le ezt a három osztályt, mint amik három fajta tüzet használnak az áldozati tűz meggyújtására – az elektromosot, a Napét és a mesterségeset.

Ha e három osztályról részleteiben is gondolkodunk, akkor könnyebbnek fogjuk találni, ha a harmadikkal kezdjük; a harmadik öt alsugarának egyikébe tartozik az emberek igen nagy többsége, még az adeptusok és tanítványaik között is. Az öt sugár mindegyikének élén egy chohan áll, aki hatásait alkalmazza, munkáját ellenőrzi és irányítja. Ez az öt vezető mind egyenrangú, kitéve, hogy valamennyi sorrendben mahachohan lesz és megelőző működésével vegyíti az egész főparancsnokságának hivatalát. Miután azonban ebben az igen magasztos állásban kiszolgált a maga idejét, nem tér vissza a maga chohani munkájához, hanem átengedi azt a helyet annak az adeptusnak, aki erre a legjobban megfelel, ő maga pedig az akkor előtte levő haladás különféle alternatív vonalainak egyikére vagy másikára lép. Ezek közül jelenleg csak egy esik láthatárunkon belül, mert a többiek mind végérvényesen elviszik őt ebből a világból. Arra kell gondolnunk, hogy Ő most elérte azt a legmagasabb pontot, ahová az öt sugár bármelyikén a mi bolygónkon el lehet jutni és ha még magasabbra akar hágni, mielőtt belépne a nirvánába, ezt úgy teheti meg, ha elhagyja a maga sugarát és úgyszól-

ván átkényszeríti magát az első, vagy a második sugárra, mert ezeken az ő mahachohani beavatása nem a legmagasabb.

Mivel úgy látszik, mintha ebben a tényben valami igazságtalanság rejlenek, világosan kell látnunk, hogy a nirvánát az egyik sugáron éppoly gyorsan el lehet érni, mint a másikon. Bármely ember, hogyha eljutott az asekhá szintre, azonnal szabaddá válik, hogy beléphessen az üdvösségnek ebbe az állapotába olyan időtartamra, ami nekünk örökkévalóságnak látszik. De csak az első fokozatba lép be, ami, bár végtelenül magasztosabb, semhogy megértenénk, mégis jóval alacsonyabban van, mint azok a magasabb fokok, amit a chohan, illetőleg Maha-Chohan elérhetnek. Viszont még ezek is egymásután elhalványulnak a nirvánikus állapot azon fokozatainak dicsősége előtt, amit elérhetnek azok az adeptusok, akik megteszik a szükséges és mérhetetlenül nagy erőfeszítést az első és második sugár még magasabb beavatásainak felvételére, még a földi élet folyamán. Láthatjuk tehát, hogy a tökéletes igazságosság a Törvény a világmindenségben mindig mind az említett magasztos lényekre, mind önmagunkra nézve, A hosszabban tartó munka, a komolyabb erőfeszítés náluk úgy, mint nálunk, a törekvőt magasabb szintekre emeli. A sugárcsere lehetőség, amit erre irányuló szilárd elhatározással lehet végrehajtani, az okkult tanuló előtt minden ösvényt egyaránt megnyit. Ismert dolog, hogy mindkét Mester, akikkel a Teozófiai Társulat a legszorosabb kapcsolatban volt, úgy döntött, hogy megteszi ezt az erőfeszítést és közülünk mindazok, akik a velük való egyéni kapcsolatot meg akarják tartani, éppen ezért (tudatosan vagy öntudatlanul) ugyanezt az erőfeszítést vállalják. A módszer, amivel az átlépést meg lehet valósítani, elméletben elég egyszerű, bár a gyakorlatban nem ritkán igen nehéz keresztülvinni. Tegyük fel például, hogy a hatodik, vagy odaadás sugarának tanulója át szeretne lépni a második, vagy bölcsesség sugárára. Az illető először arra fog törekedni, hogy magát a saját hatodik sugara második alsugarának befolyása alá helyezze. Aztán ennek az alsugárnak befolyását folytonosan erősíteni fogja, mindaddig, amíg végül ez lesz az uralkodó és így a hatodik sugár második alsugara helyett a második sugár hatodik alsugarában fogja magát találni. Innen azután, ha óhajta, könnyen átmehet az első, vagy második alsugárra. Egyszerűen csökkenti odaadását azáltal, hogy növeli tudását, mindaddig, amíg az az isteni bölcsesség iránti odaadásá válik.

A második sugár adeptusa számára a mahachani szint elérése után még egy beavatás van – és ez a Buddháé. Aki erre a szintre eljut, azokra az okkult írók nem találnak elég nagy dicséretet és elég mélységes odaadást. És azok a Mesterek, akikre mi mint isteni jóságú és bölcsességű lényekre tekintünk fel – ahogy mi nézünk őrájuk, úgy néznek ők, de még nagyobb mértékben a Buddhára. Az utolsó Buddha – Siddhartha Gautama – volt a mi emberiségünkben az első, aki ezt a hatalmas magasságot elérte, mert a megelőző Buddhák más fejlődések termékei voltak.

Egy világműszakban hét Buddha jelenik meg és valamennyi egymás után a második sugár különleges munkájának gondját viseli, ez pedig a világ tanítása és az emberiség magasabb manaszának, vagy intellektusának fejlesztése. Az Ő munkája nem a Buddhaság elérésével kezdődik, mint feltételezhetnénk, hanem ellenkezőleg, azzal végződik, azaz inkább néhány évvel ezután. Követőjéé, aki akkor a mahachohami szinten van, de természetesen a második sugáron, átveszi a felelősséget és tovább folytatja a munkát azon a módon, ahogy azt az ő bölcsessége a leghatásosabbnak látja, sugalmazva és vezetve különféle képességű tanítókat, módszereket és tantételeket – némelykor leküldve tanítványait az emberek közötti megtestesülésbe, némelykor maga is testet öltve, ahogy éppen a legjobbnak gondolja. A keleti könyvek azt mondják, hogy ő maga is rendszeresen megjelenik a földön, minden tízezer évben legalább egyszer, vagy mint vallásos tanító, vagy államférfi, vagy mint nagy és mindent legyőző király. Bár ez utóbbi gondolat különösen hangzik nekünk, látni fogjuk, hogy bizonyos tényeken alapszik, ha meggondoljuk, hogy a nagy hódító az igazi fajtából, elterjesztheti a civilizációt és megalapozhatja a békét igen nagy területeken, amit más eszközzel aligha lehet elérni. Ez természetesen csak az egyik oldala, még pedig a legalacsonyabb oldala a második sugár munkájának, mivel a magasabb manasz fejlődése főként a devachani síkon történik; ámbár minden, ami az embert szellemi fejlődésében segíti, vagy értelmét magasabb és nemesebb csatornába vezet, természetesen előreviszi ezt a nagy munkát. Nem szabad elfelednünk, hogy e sugár

fejének kötelességéhez tartozik nemcsak az emberiség, hanem a Földön minden fejlődési vonal tanítása, ami az értelmi haladásra képes, beleértve a deva fejlődés alacsonyabb szintjeit is.

Aki ezt a hivatalt jelenleg viseli, azt Maitreya néven ismerjük – és rendszerint előlegezve jövődő állását, Maitreya Buddhát mondanak. Bár nem a teljes értelmében vett feje, sok szempontból úgy működik, mint az Adeptus Testvérség vezetője. Vezető szerepet játszik a nagy Wesak szertartásban és elmondja Asala telehold napján az összegyűlt testvérségnek Buddha első beszédét (Dhammacakkappavattaha Suttá) és mindkét alkalommal tagjaink közül egy néhánynak megvolt az a kiváltsága, hogy lássák és beszéljenek Vele. Amikor a távoli jövőben elérkezik egy más Buddha eljöveteleinek ideje, az Úr Maitreya vállalni fogja azt a végső testetöltést, amelyben a nagy lépést megteszi és tanítani fogja a világnak az isteni Törvényt, abban a formában, amelyben az az adott kor szükségleteinek legjobban megfelel. Azután ennek a földi életének végén átmegy abba, amit „Buddha Nirváná”-nak neveznek és ebből azután mint Dhyani Buddha emelkedik ki.: Ez a szokásos folyamat. A mi utolsó Buddhánk, Gautama, azonban az emberiség iránti rokonszenvből és könyörületből úgy döntött, hogy meghatározatlan időszakra lemond a nirvánáról és lehetőségeiről, hogy továbbra, is a szenvedő világ közelében maradjon. Egyszer egy évben, a nagy Wesak Ünnepen megmutatkozik adeptus testvérei előtt abban, amit az Ő árnyékának, vagy visszfényének neveznek és áldást és erőt áraszt le rájuk ahhoz a munkához, amit végezniük kell. Ritka alkalommal az is lehetséges bizonyos fokon levő okkult tanulóknak, hogy invocálják az Úr Gautamát és tanácsot és segítséget nyerjenek Tőle bármilyen nagy munkában, amire éppen vállalkoztak. Az a Buddha, aki az Úr Maitreyát fogja követni, ami saját Mesterünk lesz, Mahatma K.H., aki átment a második sugárra azért a kifejezett célért, hogy elvállalhassa ezt a hivatalt, éppúgy, mint Mahatma M. is átment az első sugárra, hogy a hatodik faj Gyökér Manuja legyen.

És ezzel eljutottunk az első sugárnak, a hatalom sugarának vizsgálatához. Ha ennek a sugárnak Adeptusa eléri a Chohan fokozatát (ezt a beavatást érték el ebben az évben azoké. Mesterek, akiket a legjobban ismerünk), akkor képesítve van arra, hogy elvállalja a faj Gyökér Manujának felelősségteljes kötelességeit. Ezen a sugáron el lehet érni a Mahachohan és Buddha-fokokat is, azonban a kötelességek, amik ezekkel járnak, teljességgel különböznek azoktól, amiket más sugarak hoznak magukkal. Az első sugár Buddha (akit néha Pratyeka, vagy Pachcheka Buddhának neveznek) bár bölcsességben, erőben és szeretetben éppoly teljesen fejlett, mint amilyen ugyanazon a szinten a második sugáron lenne, nem tanítja a világot, mert munkája a világ érdekében egészen más jellegű. Ebből a tényből eredt egy igen különös félremagyarázás – ez okozta, hogy némely könyvekben úgy tüntetik őt fel, mint aki önzően elzárja tudását az emberiségtől. Természetesen semmi fogalom sem lehetne távolabb az igazságtól. Az Ő szintje fölött már csak egy lépés van, és azt a beavatást, amely ide visz, nem adhatja meg semmiféle felettes, hanem azt minden törekvőnek önmagának kell kifejleszteni. Ha egy Adeptus már elérte, akkor a Világ Urának helyébe kerül, annak a titokzatos Lénynek helyére, aki az örök Koszmosz Törvények szerint feltétlen ura a világnak. Sok olyasmi, amit a világ törvényének gondolunk, csupán az Ő akaratának kifejezése, ő közelíti meg az elképzelhető legjobb módon az Isten fogalmát, mert tudata annyira kiterjedt, hogy egy időben magába foglalja a mi egész bolygónkat, minden lakójával együtt. Az ő kezében vannak a ciklikus rombolás erői, mert Ő kezeli Fohatot magasrendűbb alakjaiban és közvetlenül tud alkalmazni láncunkon kívül lévő kozmikus erőket. Munkája valószínűleg rendszerint inkább az emberiség nagy tömegével kapcsolatos és nem az egyénekkal. Ha azonban valamely különálló személyt befolyásol, akkor azt mondják, hogy ez az atmán át történik és nem az egyéniségen keresztül. Az Ösvényen levő jelöltet haladásának bizonyos pontján formálisan bemutatják a Világ Királyának és azok, akik így szemtől-szembe találkoztak Vele, úgy beszélnek róla, mint aki megjelenésében egy szép ifjú, leírhatatlanul méltóságteljes és jóságos és mégis a mindentudás és a kifürkészhetetlen felség kifejezésével az ellenállhatatlan hatalom olyan érzését kelti fel, hogy egyesek nem voltak képesek tekintetét elviselni és hódolattal eltakarták arcukat. Aki ezt átélte, sohasem tudja elfeledni és sohasem tud kételkedni abban, hogy bármily szörnyűek legyenek is a föld bűnei és szenvedései, minden dolog valahogyan mégis az egész majdani javára működik együtt és az emberiséget állandóan a végcélfelé vezetik.

Azt mondják, hogy minden világekorszakban három Világ Ura van és az, aki ezt a tisztséget most viseli, már a harmadik. Három tanítványával a Góbi sivatag egy oázisában lakik, amit Shamballának neveznek és amiről gyakran mint a Szent Szigetről beszélnek, arra az időre való visszaemlékezéséért, amikor az a középázsiai tenger egy szigete volt. Az adeptusoknak ezt a négy legnagyobbját gyakran „A Tűz-Köd gyermekei”-nek nevezik, mert más fejlődéshez tartoznak, mint a miénk. Testük bár emberink látszik, a miénktől igen eltérő felépítésű és inkább csak kényelmi szempontból felvett köntösök, semmint a szokásos értelemben vett testek, mert mesterséges valamik és részecskéik nem változnak, mint az emberi testekéi. Táplálékra nincs szükségük és azt mondják, hogy ezerévekre változatlanok maradnak.

A Paohcheka Buddha szinten álló három tanítvány segít Urunk munkájában és maguk is arra vannak hivatva, hogy a három Világ Ura legyenek, amikor a mi emberiségünk elfoglalja a Merkúr bolygót. Hét évenként egyszer a Világ Ura egy fogadás-félét tart Shamballában, amikor az adeptusoknak, sőt néhánynak azok közül is, akik e szint alatt vannak, meg van engedve, hogy felkeressék őt a mayavirupában. Más alkalommal csak a hivatalos Hierarchia Vezetőivel közlekedik. Egy keleti titkos könyv, a világ kormányzásáról beszélve a Világ Urát királyhoz hasonlítja, akinek a Maitreya Buddha a miniszterelnöke, a Mahachohan pedig hadseregének főparancsnoka. Ez a kormányzat azonban semmihez sem hasonlít, ami a földön jelenleg megvan, mert bár tökéletes egyeduralom, mégis megadja összes ügyvivőinek a legteljesebb szabadságot. Semmiféle lehetséges büntetés nem tudna engedetlenségre készíteni valamely rendelettel szemben, kivéve azt, hogy egy ilyen engedetlenkedő valóban aligha kapna újabb munkát. De minden adeptus előtt olyan átfogó valóság a magasabb erők felsőbbes bölcsessége, hogy az engedetlenségnek még csak a gondolata is elképzelhetetlen. Ezenkívül a fejlődés érdekében mindenki teljes mértékben felhasználhatja minden különleges tehetségét, amivel csak rendelkezik és teljes cselekvési szabadságot engedélyeznek a módszerekre nézve, amit az ember a neki kijelölt munka kivételében választ magának. A Világ Urának kormányzásában csakugyan tökéletes valóság az anglikán egyház régi imájában az a szép kifejezés, hogy „az Ő szolgálata a tökéletes szabadság”.

A DÉVA-FEJLŐDÉS

A Földünkkel kapcsolatos legmagasabb fejlődési rendszer, amennyire azt mi ismerjük, azon lények fejlődése, akiket a hinduk déváknak neveznek, máshelyt pedig mint angyalokról, Isten fiairól, stb. beszélnek róluk. Bár a Földdel vannak kapcsolódva, de koránt sincsenek arra korlátozva, mert a mi jelenlegi láncunk, a maga hét világával teljes egészében egy világot jelent számunkra. Ma még nem látszik lehetségesnek, hogy jól megértsük őket, de annyit mondhatunk, hogy amíg az emberi fejlődésnek az a célja, hogy az emberiség eredményes részét felemelje az asekhá szintre a hetedik kör végén, addig a déva fejlődésnek az a célja, hogy legelől járó soraikat a megfelelő időszakban a Világ Urának szédítően magas szintjére emelje. Náluk úgy, mint nálunk, a komolyan törekvő előtt egy meredekebb, de rövidebb ösvény nyílik, még szellemibb magasságok felé. Hogy mik lehetnek ezek a magasságok, azt csak sejtenünk lehet abból a tényből, hogy közülük jöttek a Láng Urai, az Agnishvatta-Pitrik, akik oly nagy mértékben segédkeztek az ember alvó manaszának felébresztésében. Valóban, egészen a legutóbbi időkig a mi világunk Hierarchiája majdnem kizárólag a dévák soraiból került ki. A megelőző körök – ebben a körben is és egészen a mai napig csaknem valamennyi Világ Ura – az ő fejlődésük terméke. Ugyanúgy csaknem valamennyi Buddha az egészen az Úr Gautamáig, Most azonban, mivel már átléptük a fejlődés leganyagibb pontját, remélni lehet, hogy a jövőben képesek leszünk ellátni világunkat a szükséges tisztséget viselőikkel és Idősebb Testvéreinket felszabadíthatjuk, hogy máshol dolgozzanak,

Természetes, hogy ennek a fenséges testületnek csak az alsóbb szegélye jelenik meg az asztrális síkon. A három alsóbbrendű osztályt (alulról kezdve) rendszerint Kámadéva, Rupadéva és Arupadéva néven nevezik. Éppúgy, mint ahogy a mi rendes testünk itt – számunkra a legalacsonyabb – a fizikai test, úgy a kámadévák rendes teste az asztrális. Ők tehát körülbelül abban a helyzetben vannak, mint lesz az emberiség, hogyha eléri az F bolygót. Mivel rendes körülmények között az

asztrális testükben élnek, ebből magasabb szférákba a mayavirupa testben mennek ki, éppúgy, mint ahogy mi az asztrális testünkben mennénk ki. A Karana Sharirába belépni viszont nem jelentene nekik nagyobb erőfeszítést (ha elegendően fejlettek), mint nekünk a mayavirupát kialakítani. Ugyanígy a rupadévák rendes teste a mayavirupa, mert az ő lakhelyük a rendszerint devachánnak nevezett szellemi állapot négy alsóbb, vagy rupa-szintje; az arupadévák pedig ugyanennek a síknak három magasabb szintjéhez tartoznak és nekik semmijük sincs, amit testnek lehetne mondani, csak a karana sharira (kauzális test).

Azonban a rupa és arupadéváknak az asztrális világban megnyilvánulni legalább is annyira ritka, mint valamely asztrális lénynek a fizikai világban anyagiasulni, tehát nem szükséges erről többet beszélni. A kámadévákkal kapcsolatban hiba volna úgy gondolni rájuk, mint akik mérhetetlenül fölöztünk állnak. A nagy átlag természetesen sokkal magasabban van, mint a miénk, mert a cselekvően, vagy szándékosan rossz az ő soraikból már régen ki van gyomlálva. Lelkületük tekintetében igen nagy mértékben különböznek, azonban egy igazán nemes, önzetlen, szellemi gondolkodásmódú ember a fejlődés fokain esetleg magasabban állhat, mint egyesek közülük. Szabály szerint a dévák (/kivéve természetesen azokat, akik valamilyen hivatalos helyet töltenek be) úgy látszik nem ébrednek tudatára annak, hogy mi vagyunk a fizikai síkon. Itt-ott azonban megtörténik, hogy némelyikük ráébred valamely emberi nehézségre, ami felébreszti könyörületüket és akkor esetleg beavatkoznak éppúgy, mint közülünk is valaki megpróbálná megsegíteni azt az állatot, amelyet bajban lát. Ők azonban igen jól megértik, hogy az emberek ügyeibe való mindenféle beavatkozás a jelenlegi fokozaton valószínűleg inkább árt, mint használ. Figyelmüket fel lehet kelteni bizonyos mágikus megidézésekkel, azonban csak az első sugár adeptusainak van meg a hatalmuk, hogy nekik engedelmességet parancsoljanak.

AZ EMBERISÉG JÖVŐJE

Annak megértésében, hogy mi lesz az emberiség sorsa ennek a láncnak végeztével, nagy segítségünk és rendkívül hasznos a Hold Atyáknak (Pitrik)és azok osztályainak analógiája. Mert bár a hasonlatot a teljességgel eltérő körülmények miatt nem lehet túlságosan messze vinni, az mégis biztosan érvényes a főbb tények tekintetében. Mint ahogy a Hold Atyák között mindenekelőtt két osztály van, a testben lévő és a testetlen,¹⁰ úgy a Föld lakóit is általában szét lehet választani azokra, akik átmertek az ötödik kör kritikus időszakán és azokra, akik ezt nem tudták megtenni. És éppúgy, mint a Holdon, az első osztálynak három, a másodiknak pedig négy osztálya van. Az áttekinthetőség kedvéért számozzuk meg ezt a hét alosztályt sorban: az I. osztályban azok vannak, akik a hetedik kör végén elérték az asokha szintet, a II. és III. osztály különböző fokain pedig azok a lények vannak, akik ezt a helyet még nem érték el. A IV. V. VI. és VII. osztályba az emberiség azon része tartozik, várhatóan kb. az egész két-ötöde, amelynek a kritikus időszakon nem sikerült átmenni.

Az első osztályt kivéve valamennyinek át kell menni a mi ciklusunk következő, vagyis ötödik láncára. Ebben ugyancsak hét bolygó lesz, ugyanannyi, mint a jelenlegi láncon van. azzal a különbséggel, hogy ezek közül csak egy lesz fizikai szemmel látható. A hold-hasonlat itt egy bizonyos részletben nem érvényes, mert a IV. osztály (az elmaradottak közül a legmagasabb) és nem a III. fog először átmenni az új láncre és fogja a mindjárt említendő vezető irányítása alatt megalkotni azokat a formákat, amelyek segítségével az alacsonyabb osztályok és az egyéniesült földi állatok fogják követni őket az új láncon.

A II. és III. osztály később, a megfelelő időszakban jön le az új láncre éppúgy, mint ahogy a Hold-Atyák virága és második osztálya foglalta el helyét a föld láncon.

Ha most az I. osztálynak, vagyis a jelen láncre virágának jövője felé fordulunk, akkor azt találjuk, hogy a Hold Atyákra vonatkozó hasonlat megint csaknem megbízható vezető. Ez azonban várható volt, mert ha az ember ily módon eléri a szellemi nagykorúságot, akár a fejlődés lassú menetében, akár az önfejlesztés rövidebb ösvényén, akkor a saját sorsa feletti teljes uralmat is elnyeri. Valamely

¹⁰ A tanulmányozónak meg kell jegyeznie, hogy ez a régi elnevezés volt; a vizsgálatok óta, amik a "Man - Whence, How and Whither"-ben vannak feljegyezve, a kifejezések mások.

lánc rendes menete már nem nyújt többé teret fejlődésének, hanem hét lehetőség közül fog választani, amelyek közül jelenleg csak négyet lehet megemlíteni és azokat is csak körvonalaiban.¹¹

a) Azok, akik a nirvánába mennek. Hogy milyen megszámlálhatatlan korszakon át maradnak ebben az átszellemült állapotban, hogy itt milyen munkát készítenek elő, jövőendő fejlődésük milyen vonalon fog haladni, ezek olyan kérdések, amiket nem érinthetünk. Valóban, ha adható lenne is tájékoztatás e pontokra nézve, az valószínűleg egészen érthetetlennek bizonyulna nekünk, jelenlegi fejlődési fokozatunkon. Ők tehát rögtön elnyerik „koronájukat”, meg kell azonban jegyeznünk, hogy a nirvánának csak az első fokozatára juthatnak, aminek legmagasabb fokozata a hetedik.

b) Akik olyan szellemi fejlődést választanak, ami nincs közvetlen kapcsolatban a következő lánc emberiségével, hanem két hosszú időszakra terjed ki (az emberiség fejlődéséről szóló írásban meg volt említve), amik megfelelnek az első és második körnek. Ha ezek együtt haladnak ennek a szellemi fejlődésnek rendes menetével, anélkül, hogy megkísérelnék magukra erőszakolni, hogy megelőzzék, akkor az első időszak végén el fogják érni a chohan szintet, és a mahachohan szintet a második időszak végén. Ezután, ha elérik azt a legmagasabb pontot, ami sugárváltoztatás nélkül lehetséges, akkor elnyerik majd a „Nirvána Koronáját”, ami természetesen megfelelően magasabb lesz. Az első és második sugár adeptusai is választhatják ezt a fejlődést, hogyha már átmentek a chohan, illetőleg mahachohan beavatáson. Ilyen esetekben a fejlődés rendes haladása mindegyiküket egy lépéssel feljebb emeli a két időszak végén úgy, hogy a második befejeztével ugyancsak a maguk megfelelő fejlődésének legmagasabb pontján fognak állni és így fogják elnyerni a „Nirvána Koronáját” a megfelelő szinten.

c) Azok, akik „Istenek lesznek”, vagyis, akik a déva-fejlődéshez csatlakoznak – természetesen nem ahhoz a különleges déva-fejlődéshez, ami most van folyamatban, mert az ebben most résztvevő lények abban az időben már magasabbra fognak jutni, hanem egy másikhoz, amely pontosan ugyanazon a szinten van, ahol a haladás tart a nagy láncon, ami a miénkhez hasonlóan hét láncból áll és ezek mindegyike nekik olyan, mint egy világ.

Ez a fejlődési vonal valamennyire könnyebb, mint a legutóbbi, mert több a fokozata és valószínűleg ezt választja az első osztály többsége. Habár erről némelykor a buddhista könyvek úgy beszélnek, mint „engedni az Istenné válás kísértésének”, de ezen a félig megvető módon beszélni erről csak azzal a fenséges magassággal való összehasonlításban lehet, amit a Nirmanakayák lemondása jelent.¹² Ezt a fejlődést a Naprendszer más, a miénken kívül álló láncainak tökéletessé lett emberisége táplálja és mint előbb már említettük, a hozzá tartozók közül azokat, akik a hetedik kört sikeresen fejezik be, a Világ Urának elképesztően magas szintjére emeli, mielőtt meg elnyernék „koronájukat”.

d) A Nirmanakayák – azok, akik nem érznek hajlandóságot az említett könnyebb módszerekre, az előttük levő magasságok legrövidebb, de egyúttal legmeredekebb ösvényét választják. Ők magukat tökéletesen annak szentelik, hogy segítsék és irányítsák az új lánc emberiségét új fejlődésének útjain. Ez az emberiség azokból áll, akik a mi lánckunkból visszamaradtak és azokból a lényekből, akik ugyanennek a láncknak állati birodalmából jöttek. Főként ezekből a Nirmanakayákból fejlődnek majd az ötödik lánc korai köreinek Buddhái és Világ Urai.

¹¹ Később egy ötödik lehetőséget is említettek nekünk, még pedig a "Logos Vezérkará"-hoz való csatlakozást.

¹² Az önkeresés kérdése nem szerepelhet azoknál, akik az adeptus fokára eljutottak. Az, hogy ők a deva evolúcióba vagy más ösvényre lépést választják, attól a nagy feladattól függ, amit maguk elé tűztek – önmaguk teljes átadását a Logosz akaratának és az előkészülettől, ami szükséges ahhoz, hogy ezt a feladatot tökéletes beteljesüléshez juttassák a nagy Tervben.

BUDDHA ÁRNYÉKA

Lhasa városától kb. 640 km-re nyugatra, nem messze a nepáli határtól, van egy alacsony hegyektől körülvevett kicsiny fennsík. Ez a kis síkság megközelítően téglalap alakú, hossza talán 2,5 km, szélessége jóval kevesebb. A talaj délről északra enyhén emelkedik, nagyrészt köves és csupasz, bár helyenként durva szálú fű és vad cserjés növényzet borítja. A fennsík nyugati szélének egy részén folyó folyik át, átszeli annak északnyugati szegletét és az északi oldalnak kb. a közepén egy fenyőkkel borított szakadékon át hagyja el azt, azután egy tóba ömlik, amit néhány km távol látni lehet. A környező vidék vadnak és lakatlannak látszik, semmiféle épület nem látható egy romba dőlt sztupán és a mellette lévő két vagy három kunyhón kívül, a síkság keleti szélén lévő egyik hegy oldalán. A síkság déli felének kb. a közepén van egy szürkés-fehér hatalmas kőtömb, amit valami csillogó anyag erez. Ez a tömb talán 3,5 m hosszú, 1,8 m széles lehet és kb. 1 m-re emelkedik ki a talajból.

Itt minden évben tavasszal egy különleges szertartást végeznek és úgy nevezik: Buddha árnyékának, vagy visszfényének megjelenése. Ezen számosan vesznek részt a környező törzsekből, sőt néhányan még több száz km, távolságból is, egy zarándoklat-félét alkotva. A kijelölt idő előtt néhány nappal, különös és kezdetleges kinézésű sátrakak egyre növekvő tömege látható a folyó partjai mentén és a szomszédos dombok lejtőin és ezt az egyébként elhagyott hegyet megeléknítik az elég tekintélyes sokaság táborfüzei. Wesak hónapjának teleholdja előtti napon (megfelel rendszerint a mi május hónapinknak), az ünnep előtt, aminek megülésére ez a hatalmas tömeg összegyűlt, a zarándokok megfürödnek, kimossák ruháikat, és ezzel készülnek a szertartásra.

Néhány órával a telihold időpontja előtt a nép összegyülekezik a síkság alacsonyabban fekvő, vagyis északi részén, ügyelve arra, hogy elegendő helyet hagyjanak a nagy oltárkö előtt. Nyugodtan és rendezetten helyet foglalnak a földön és a legnagyobb figyelemmel hallgatják azoknak az adeptusoknak és beavatott lámáknak beszédeit és szónoklatait, akik fizikai testükben vannak jelen. Kb. egy órával a telehold időpontja előtt asztrális látogatók is kezdenek érkezni, köztük vannak a nagy adeptusok és chohanok, akik tanítványaik között járkálnak, barátságos üdvözléseket és áldásokat cserélnek és néhány kedves szót szólnak valamennyihez. Talán félóra telik el ílymódon, amikor egy adott jelre az adeptusok és bizonyos fokon túli beavatottak, együttesen talán 150 személy, összegyűlnek a nagy oltárkö előtti nyílt térségen¹³ és egy háromszoros tagozású nagy körben felsorakoznak, arccal befelé fordulva úgy, hogy a legbelső körben közelebb állnak egymáshoz, mint a külsőben. Akik asztrális testükben érkeznek – a nagy többség természetesen – most anyagiasulnak, hogy láthatóvá legyenek a hatalmas tömeg előtt, amely ünnepélyes várakozásban tekint rájuk. Most néhány suttat, azaz verset énekelnek és amint a hangok elcsendesülnek, hirtelen egy férfialak jelenik meg a kör közepén. Ez a Maitreya Buddha¹⁴, a második sugár feje. Kezében tartja a nevezetes Hatalom Pálcáját, amit millió évekkel ezelőtt a Bolygó Szelleme magnetizált, amikor bolygóján először indította útnak az emberi élethullámot. Ennek őrzője szokás szerint a Világ Ura Shamballában és a Wesak ünnep az egyetlen alkalom, amikor kiadja kezéből. A pálcát az eltűnt orichalcum nevű fémből készült hengeres rúd, talán 60 cm hosszú és kb. 5 cm átmérőjű. Mindkét végén egy nagy gömb és kúp van, csodálatosan szikrázó kristályból, ami hasonlít a gyémánthoz és nagyon is lehetséges, hogy az is, bár mivel közvetlen információ nincsen, ebben a pontban lehetetlen bizonyosat tudni. Olyan különösön néz ki, mintha tűzzel lenne körülveve – mintha ragyogó, de mégis átlátszó lángból való aurája lenne. Feljegyzésre érdemes, hogy az Úr Maitreyán kívül senki más nem meri megérinteni. Amikor az Úr anyagi testet ölt a kör közepén, az adeptusok mind mély meghajlással üdvözlnek. Ekkor egy másik gáthát énekelnek és ezután még mindig verseket énekelve a belső kör nyolc részre oszlik úgy, hogy a körben keresztet alkotnak és az Úr Maitreya még mindig a középen van. A következő megmozdulásnál a keresztből háromszög lesz, az Úr Maitreya pedig előre megy, hogy a háromszög csúcsára álljon és így közel legyen az oltárköhöz. Ez a legszebb virágokkal van borítva, és a szent lótusz nagy füzerei vannak minden sarkon elhelyezve. Van az oltáron egy

¹³ Lásd „A Mesterek és; az Ösvény” 235. lapján a 11, a 233. lapján a 13. ábrákat.

¹⁴ A Boddhisattva, a jelenlegi Világtanító, akit Buddhának neveznek, jövendő nagysága előlegeként.

pompásan vésett, vízzel tele arany edény és arra helyezi a következő alakzat-változásnál az Úr Maitreya nagy tisztelettel a Hatalom Pálcáját. A kör most egy eléggé bonyolult görbékkel álló alakzattá változik, valamennyien az oltár felé fordulnak és ekkor a görbült alakzattól egy fordított háromszög lesz. Most előttünk van a Teozófiai Társulat jól ismert pecsétje, azonban az azt körülvevő kígyó nélkül. Ez azután az ötágú csillaggá bomlik fel, az Úr Maitreya még mindig a legdélibb ponton áll, az oltárkőhöz a legközelebb, bizonyos tisztséget viselők pedig a többi csúcspontokon.

Amikor ez a hetedik és végső fokozat kialakul, az ének is befejeződik és néhány pillanatnyi ünnepélyes csend után az Úr Maitreya ismét kezébe véve a Hatalom Pálcáját, páli¹⁵ nyelven, zengő hangon így szól: „Minden készen, Mester jöjj!” És amikor újból leteszi a Hatalom Pálcáját, pontosan a telihold pillanatában, megjelenik a csodálatos Árnyék az égen, éppen a déli dombok felett. Amikor az adeptusok meglátják ezt, összekulcsolt kezekkel meghajolnak, a mögöttük levő hatalmas embersokaság arcra borul, mintha egy király előtt tenné és így is marad, amíg a többiek eléneklik azt a három szép gáthát, amely így kezdődik: „Yo vadatam pavaro manujesu...”, stb. Ezt maga Buddha tanította az ifjú Chattának, amikor a földön járt.¹⁶ Fordításban így hangzik:

„A Tanítók legmagasztosabbja az emberek között az Úr, a Sakyák Bölcsse.

Ő elérte a tökéletességet és bejutott a nirvánába,

Ő az erő és szilárdság teljessége.

Hozzá, az Áldotthoz megyek menedékért.

Az Igazság megszabadít a szenvedélytől, vágyódástól, szenvedéstől;

önmagából való, hívogató, édes, egyszerű és ésszerű.

Az Igazsághoz megyek menedékért.

Négy foka van a szenteknek és nyolc sorozatot alkotnak;

ha őket szolgálod, bizony nagy lesz a jutalmad.

A Testvérséghez megyek menedékért.”

Ezután a nép feláll és állva bámulja a nagy Árnyékot, mialatt a Mahamangala Suttá (A legnagyobb áldás éneke) nemes szavait énekelik. A fordításuk ez:

(Egy déva kérdi:)

"Dévák és emberek, kik vágyják a jót,

Sok mindenről hiszik, hogy áldás;

Ó mondd meg nekünk Te,

Mi a legnagyobb áldás?"

(Az Úr Buddha szól:)

Nem balgát szolgálni,

Szolgálni a bölcsét;

Tisztelni, ki méltó tiszteletre:

Ez a legnagyobb áldás.

Kellemes földön élni,

Régibb életek jótettei,

Helyes vágy a szívben:

Ez a legnagyobb áldás.

Sok megértés és nevelés,

Jól képzett-ész önuralma,

Bármit beszélsz, helyesen mondd:

Ez a legnagyobb áldás.

Támogatni atyát, anyát,

Dédelgetni nőt s gyermeket,

Békének szavát követni:

Ez a legnagyobb áldás.

¹⁵ A páli volt az a nyelv, amelyen az űr Buddha beszélt, amikor a népet és tanítványait tanította.

¹⁶ Lásd a Jegyzetet a végén.

Adakozás, igaz élet,
Segíteni a rokonnak,
Gáncs nélküli cselekedet,
Ez a legnagyobb áldás.
 Büntől félni, bűnt elhagyni,
 Részegségtől tartózkodni,
 Kitartani jó munkában:
 Ez a legnagyobb áldás.
Tisztelet, alázatosság,
Elégedettség és hála,
Törvényt mindig meghallani:
Ez a legnagyobb áldás.
 Tűrni a bajt szelídséggel,
 Testvérinkkel kapcsolódni,
 Jámbor beszéd, mikor az kell:
 Ez a legnagyobb áldás.
Megtartóztatás, tisztaság,
Nemes Igazság tudása,
Valósága Nirvánának:
Ez a legnagyobb áldás.
 Élet csapásai között
 Szilárdan megálló elme,
 Mi vágy s bánat nélkül biztos:
 Ez a legnagyobb áldás.
Mindenfelől győzhetetlen,
Ki ilyen módon cselekszik,
Biztonságban jár mindenütt:
S övé a legnagyobb áldás.

Az az alak, aki a hegyek fölött lebegni látszik, mérhetetlenül nagy és nem annyira árnyéknak tűnik, mint inkább olyan tükörképnek, amit homorú tükörrel lehet létrehozni. Azt mondják – és ez kétségtelenül így is van –, hogy ez alakban és kinézésben pontos mása az Ur Gautama Buddhának, amikor a földön élt. Az alak ülő helyzetben van, keresztbe vetett lábakkal és összetett kezekkel, amint az a rendes Buddha szobrokon látható. Ruhája a buddhista szerzetesek a jól ismert sárga köntöse, amit úgy viselnek, hogy a jobb váll szabadon van hagyva. Arcáról semmiféle leírás nem nyújthat fogalmat – ez az arc valóban Istenhez hasonló, mert benne egyesül a szelídség az erővel, a bölcsesség a szeretettel, olyan kifejeződésben, ami mindent magában foglal, amit elménk isteniként tud elképzelni. Azt mondhatjuk, hogy az arcszín világos sárgás-fehér, a vonások világosan kirajzoltak, a homlok széles és nemes, a szemek nagyok, fénylők és mély sötét kékek, az orr gyengén hajlott, az ajkak pirosak és határozott metszésűek. Mindez azonban csak a külső maszkot állítja elénk és csak kevés fogalmat ad az eleven egészről. A haj fekete, csaknem kékesen fekete és hullámos, különösképpen sem nem indiai módon hosszú, se nincs leborotváltva a buddhista szerzetesek szokása szerint, hanem rövidre van nyírva, nagyjában úgy, mint a miénk. azzal a különbséggel, hogy egyenesen hátra van fésülve a homlokból.

Amikor a Mahamangala Suttát befejezték, az Úr Maitreya felemeli az oltárkőről a vízzel teli arany edényt és néhány pillanatra a feje fölé tartja, mialatt a sokaság, amely ugyancsak ellátta magát vízzel telt edényekkel, követi példáját. Amikor Ő visszahelyezi az edényt az oltárköre, egy másik gathát énekelnek és az égen lebegő hatalmas alak arcáról a kimondhatatlan szeretet mosolya sugárzik le, amikor jobb kezét áldást adóan felemeli, és ugyanekkor hatalmas virágzáró hull a népre. Az adeptusok újra meghajolnak, a tömeg arcra borul, az Alak lassan elhalványul az égen, a sokaság pe-

dig ismételtlen ebben a kiáltásban tör ki: „Sadhu! Sadhu!” (Szent, Szent)¹⁷. Minden Adeptus iszik egy korty vizet az arany edényből, a sokaság ugyancsak a magáéból és a maradékot hazaviszik a maguk furcsa bőrtömlőiben, mint „szent vizet”, hogy ezzel elkerülessenek minden rossz befolyást a házuk tájékáról, sőt esetleg a beteget is meggyógyítsák. A hatalmas gyülekezet ezután kölcsönös üdvözlésekkel szétoszlik és az emberek távoli otthonukba magukkal viszik a látott csodálatos jelenés elmondhatatlan emlékét.

Jegyzet: Az áldás pillanatában énekelt gatha az „Itipise Bhagava Araham”, amit úgy lehet fordítani; „Az Úr Buddha az Úr, az imádásra méltó, felsőbbrendű a bölcsessége, tökéletes a tudása és cselekedetei, aki végigjárta a jó utat, ami a Buddhához vezet, aki ismeri a három világot, a vetélytárs nélkül való, akinek erős keze vezérli az embereket, aki Tanítója a déváknek és az emberiségnek.”

CHATTA TÖRTÉNETE.

Chatta Manavaka brahmin fiú volt, akinek történetét a buddhista könyvek elmesélik.

Körülbelül 16 éves volt, amikor az Úr Buddhát meglátta, és Ő három verset tanított meg neki. A fiú az elbeszélés szerint szünidőre hazament tanítójának ashramjából, ahol tanulmányokat folytatott. Amikor tanítójához visszatért, magával vitte a „tanító járandóságát”, a legenda szerint egy zacskó aranyat. Visszatértében az Úr találkozott vele és megkérdezte tőle, hogy ismeri-e a Három Drágakövet és az Öt Parancsot. Válaszára, hogy nem ismeri, az Úr Buddha megtanította neki a verseket és az öt Parancsot és azok jelentését.

Chatta folytatta útját, akkor azonban rablók állták útját és mérgezett nyíllal megölték az aranyért. Ő azonban nem eszmélt rá, hogy meghalt, mert a verseket énekelte. Megöletése pillanatában a mennybe ment, mert elméje telve volt a csodálatos igazsággal, amit magába fogadott. A legenda azután elmeséli, hogy amikor a testét megtalálták, a szülők és az összesereglettek hangosan jajveszéltek. Ekkor odaérkezett az Úr Buddha (mert Ő előre látta Chatta halálának karmikus szükségességét és úgy tervezte, hogy ezt az alkalmat felhasználja arra, hogy az embereknek az Utat tanítsa) és Chattát újra visszahívta. Chatta anyagi alakot öltött, tündöklő aura vette körül és az Úr kérdésére felelve leírta azt a boldog állapotot, amibe eljutott, mert „menedéket talált” az Úrnál, az Ő tanításában és testvériségében. Miután erről tanúságot tett, visszatért a mennyei világba. C.J. ezt a kedves történetet páli nyelvről lefordította „Chatta története” (1915) cím alatt.

Ebben a testetöltésben Chatta C. Jinarajadasa volt. Az okkult törvény értelmében szükséges volt számára, hogy egy földön élő Buddha előtt tegye le a nagy fogadalmát, hogy ő is Buddha lesz. E cél miatt volt ez a rövid testetöltése, ami oly drámaian végződött. Röviddel ezután felhívták őt a Szolgálók Csoportjában való megszületésre Athénben. Akkor ő C.W. Leadbeater legidősebb fiaként született meg.

¹⁷ Ez az a páli szó, amit Ceylonban a hálaadás kifejezéséül használnak. C.W.L. használja, amikor a jelenetet leírja. Mivel a sokaság a tibeti mongol nyelvek egyikét beszéli, természetesen a dicséret és hálaadás egy megfelelő szavát használja majd, amit nekik, az ő istentiszteletük szerint tanítottak.